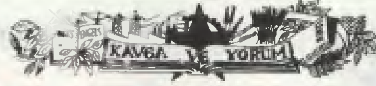
Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Yaşasın 5. Kongre!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû
welatan yekbin!

Yıl: 8, Sayı: 155-156
11 Nisan 1981

İŞÇİ SINIFINDAN KORKUYORLAR

Emine Engin

Evren, Adana'daki konuşmasında, "vatanperver çalışkan işçimiz nereye yığılmışsa, oraya el attılar. Onları kışkırtmak suretiyle terörü ve komünizmi yaymak istediler. O temiz vatandaşlarımızı birer maşa olarak kullanmak istediler" diyordu.

Son yirmi yılın dev işçi hareketlerine katılanlar "birer birer" sayılsaydı, belki Evren'in bu gibi sözlerine inanan çıkardı. Ama işçi sınıfımız, son yirmi yılın Türkiyesi'ne öyle bir "temiz" sınıf savaşı yaşattı ki, bu tür sözler geçersizdir. Hele ki faşist cuntanın bu tür sözleri yaptıklarıyla, işçi haklarına "getirdikleriyle" birlikte düşünülünce, işçi sınıfında devrimci sınıf savaşına eskisinden daha güçlü bir yöneliş doğurmaktan öteye geçemez.

Faşist cuntanın propagandası temelsiz kaçıyor. Bu nedenle, Türk-İş'in burjuva yöneticilerinden bütün burjuva basınına kadar herkes dört bir koldan cuntaya yardıma koşuyor. Son günlerde herkes işçi haklarının savunucusu oldu! *Hürriyet*'de Oktay Ekşi işçi haklarını daha iyi "savunması" için Türk-İş'e uyarı yapıyor. Refik Sönmezsoy, çeşitli işçi kesimleri arasındaki eşitsizliklerden "yakınıyor". *Milliyet*, sermayedarların ve işçilerin "sınıflarüstü cunta" dan istemlerini birlikte sıralıyor.

Türk-İş'in burjuva yönetimi faşist cuntaya nasıl yardım edileceği konusunda belli anlaşmazlıklara düştü. Sadık Şide hükümetteyken, Türk-İş yönetimi işçi haklarını savunuyor görünmekte büyük sıkıntı çekiyor. Bu yüzden bir kesim Şide ayrılsın diyor. Türk-İş içindeki anlaşmazlık, basında, işçi haklarına verilen önemin(!) başlıbaşına bir göstergesi olarak kullanılıyor. İşçi hakları konusunda komik bir demagoji yürüyor.

Türk-İş'in YHK ve asgari ücret komisyonundaki tutumu da, bu komedinin parçasıdır. İnsanlık dışı bir asgari ücret düzeyinde anlaşmaya varıyorlar da, "tartışma" içinin 14 yaşına kadar olan çocuğunu da ölçüte katıp katmamakta çıkıyor!

Böyle bir temelde Türk-İş sözcüleri komisyonda kapris yapıp, işçi haklarını savundukları izlenimini yaratmaya çalışıyorlar! Bir kez, komisyon Türk-İş'in dediklerinin hepsini kabul etse, işçi hakları yine bir milim ilerlemiş olmayacak. İkincisi, Türk-İş'in kaprisleri, komisyondan çekilip, kabul edilecek asgari ücrete saygılı olacaklarını söylemek gibi oyunları, öyle görünüyor ki, Türk-İş'in dediklerinin bile kabul edilmemesi için bir kılıftır. Böylece hem Türk-İş işçiyi savunuyor geçinecek, hem de sonuca ortak olmayacak.

Faşist iktidar tankıyla, topuyla geldi oturdu, devrimci durumu bastırdı. Öyleyse işçi hakları konusunda bu denli büyük yaygaraya neden gereksinim duyuyorlar? İşçi sınıfından korkuyorlar. 1 Mayıs'ı bahar bayramı olarak bile kaldırdılar. 1 Mayısları, Profiloları, Tarişleri hatırlamak onlar için kâbustur. İşçi sınıfımız varlığını, gücünü ülkenin toplumsal siyasal yaşamına öyle bir kazıdı ki, korkudan herkes "işçi haklarını savunma" komedisi oynamak zorunda kalıyor.

Ancak bütün burjuvalar faşist cuntanın yardımına koşsalar da, bu komedi bir sahnelik kısa bir oyun olmaktan öteye gidemeyecektir. Bu umutsuzluğu Evren de sezmiş ki, *Newsweek*'e verdiği demeçte, terörün kökünü tam kazıyamayacağımız anlaşıldı diyor. Onun terör dediği sınıf savaşıdır. Türkiye gibi bir ülkede sınıf savaşımını faşist baskıyla kilit altında tutamayacaklarını anladılar, umutlarını yitiriyorlar. Haklıdırlar.

Bunu sezdikleri için kendilerince çeşitli yöntemler uyguluyorlar. Bunlardan biri, şovenist propagandaya daha da hız vermektir. Ermeni konusunu azdırdılar. Türkiye'de milyonlarca Ermeni kıyıma uğramıştır ve daha kıyılabilecek pek Ermeni kalmamıştır. Ermenilere karşı kışkırtılan şovenizmin, gerekirse

İşçi sınıfından korkuyorlar. 1 Mayıs'ı bahar bayramı olarak bile kaldırdılar. 1 Mayısları, Profiloları, Tarişleri hatırlamak onlar için kâbustur. İşçi sınıfımız varlığını gücünü ülkenin toplumsal siyasal yaşamına öyle bir kazıdı ki, korkudan herkes "işçi haklarını savunma" komedisi oynamak zorunda kalıyor.

Lübnan'a uzanıvermek, dikkatleri başka yöne çekmek, bilinç bulandırmak, Avrupa' daki işçilerimiz arasında şovenizmi körükleyerek daha çok döviz göndermelerini sağlamak gibi hedefleri vardır.

Ne var ki faşist cuntanın Ermeni konusundaki kışkırtmaları uluslararası kamuoyunda onu daha da açık düşürüyor. *The Times* gazetesinde dünyaca ünlü yazar Bernard Levin, cuntayı deli eden bir yazı yazdı. Yazıda Osmanlı'dan bu yana Ermeni katliamlarını anlatıyor ve Atatürk'ün de Abdulhamit kadar "deli" olduğunu, fazla Ermeni kalmadığı için Abdülhamit kadar kıyım yapamadığını ama Ermenilere ağır baskıdan geri durmadığını söylüyor. Evet, diyor, Türkiye'nin diplomatlarının öldürülmesine karşıyız ama Ermenilerin de bu anıları daha yüzyıl unutmamaları şaşılacak birşey değildir.

Bu yazı üzerine Londra'da *The Times*'ın önünde 15 kişilik bir gösteri yapılmış. Ve Türkiye gazetelerinin masalına bakılırsa, bu gösteri yüzünden(!) Bernard Levin işinden atılmış! (Ama nedense hâlâ gazetede yazıları çıkıyor!) Kıbrıs Türk (burjuvaları) Cemiyeti gösteride Bernard Levin'i Türkleri küçük düşürmekle suçlamış!

Küçük düşen Türkler, Abdülhamit'ten Kemal'e, Kemal'den Evren'e dek uzanan egemen sınıf hükümetleri ve onları savunanlardır. İşçi sınıfımız, Ermeni katliamlarını ve bugün kızıştırılan Ermeni düşmanı şoven propagandayı savunursa küçük düşer. Onun alnı aktır. TKP II. Konferansı kararları ortadadır:

"Konferansımız Ermeni soykırımını ve ardından gelen sürgünü açıkça lânetler. Ermeni diasporası son bulmalı, topraklarını terketmek zorunda kalan Ermenilere, bu topraklara serbestçe geri dönme hakkı tanınmalı ve devlet, dönmek isteyenlere her türlü yardımı yapmalıdır. Ermenilerin her çeşit demokratik hakları sağlanmalıdır.

"Ermeni ulusal azınlığının haklarını savunmak komünistlerin görevidir. Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi, Ermenilerin haklarını da yaşama geçirecektir."

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England

Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Yurt dışındaki devrimciler görevlerini yapıyorlar mı

Yoldaşlar,

14 Mart'ta Avusturya'daki Türkiyeli Öğrenci Gençlik Birliği'nin kongresi yapıldı.

Dernek yönetiminde Dev-Yol var. Dernek üyelerinin üçte biri kesenek ödemediği için üyelikten düştü. Derneğin 'faal' üyelerinin beşte biri kongreye katılmadı. Üye olmayıp da kongreyi izleyenlerin sayısı üyelerden fazlaydı.

Halkın Kurtuluşu ve Partizan gurupları da derneğe üyeler. Divan seçimlerine katıldılar, daha sonra kongre salonunu terk ettiler. Dev-Yol tek başına kaldı. "Devrimci işçi ve öğrenci gurubu" adıyla bir liste onaylattı.

Yönetimde Dev-Yol vardı, yönetimi Dev-Yol aldı. Sonuç bu. Ancak kongre Viyana'daki devrimcilerin çalışmalarının durumun• yansıtması açısından önemlidir.

Birincisi, dernek 1969'dan beri işlerliğe sahipmiş. (1979'a değin CHP'lilerin yönetimindeymiş). Bu denli eski bir derneğin üye sayısı düşük. İkincisi, çalışmalar (dinlediğimiz 'çalışma raporu'ndan) Türkiye'deki işkenceler ile ilgili resim sergisi, Almanca kurs, bir bildiri, yapılmak istenip de yapılamayan seminerler ve son olarak da amacına ulaşamamış bir 'gece'! Üçüncüsü, 'mali rapor' da çalışmalarla ilgili ipucu veriyor. Yıllık bilanço burada çalışan vasat bir işçi aylığı kadar bile değil.

İster teker teker, ister toplu olarak değerlendirelim (Viyana'nın koşullarını gözden kaçırmadan) tek sözcükle dernek âtıl! Çalışmıyor!

Şimdi gelelim kongredeki tartışmalara.

İlk tartışmalar düzeysizdi. Genellikle 'usul' ile ilgiliydi. Üye yoklaması yapılmalı mı, yapılmamalı mı? Üye olmayanlar oy kullanmalı mı? Üye olmayanlara söz hakkı verilmeli mi? Divan ne zaman seçilmeli? Tüzüğe uygun mu? ... İşte bu minval üzerinden gitti. Bu arada çalışma raporundan hiç söz edilmedi. Bu konuda en ufak bir 'tartışma' olmadı. Çünkü 'tartışmalar'da muhalefet rolünü oynayan Halkın Kurtuluşu ve Partizan gurupları kendileri o güne değin derneğin çalışmalarına katılmamışlardı. Bu konuda söyleyecek sözleri yoktu.

Divan seçimlerinin sonuna kadar sürdürdükleri bu tartışmalar, raporların okunmasına geçilince Halkın Kurtuluşu ve Partizan'ın salonu terk etmesiyle (sözcüleri kaldı) kesildi. Daha sonra 10 dakikalık bir süre içinde gündemin diğer maddeleri tamamlandı ve "Dilek ve Temenniler" bölümüne geçildi.

Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu ve Partizan'ın salonda kalan temsilcileri daha önceki düzeyde konuşuyorlardı: 'Biz demokratiğiz', 'Biz eleştirirken yöneticilerden biri güldü', 'Bana hokkabaz dedi', 'Sosyalist demokrasiyi(?) çiğniyorsunuz'... vb.

Tartışmalara biz de katıldık. Kongreyi genelde değerlendirdik. Kongre nasıl olmalı? Buna yanıt verdik. Türkiye'nin koşulları... Avrupa'daki devrimcilerin görevleri nelerdir? Açık seçik bunları koyduk.

Kongre, Avusturya'daki devrimci örgütlerin çalışma düzeyinin yanısıra, faşist cuntanın ülkemizi inim inim inlettiği bir dönemde yurt dışındaki bazı devrimcilerin görevlerinden ne anladıklarını da gösteriyor. Tekkelerini kurmuş hafta sonlarında boş zamanlarını "değerlendiriyorlar". Kısacası *siyasal boşluk var.* Bir de Dev-Yol'un sorumlularından birinin dediğine göre "bizim anlamadığımız Avusturya'nın koşulları" var. Bu da birşey yapamamanın kılıfı gibi geliyor.

Viyana

Tüm sorunların üstesinden geleceğiz

Değerli yoldaşlar,

TKP içindeki bolşevik-menşevik ayrışmasından sonra, Leninci kadrolar çok yol aldılar. Bugün artık ulusal ve uluslararası sorunlara, ideolojik sorunlara bir yıl öncesinden daha farklı bir yanaşım ve değerlendirme içindeler. Daha önce menşevik ideolojik

temelden kaynaklanarak sorunlara daha farklı yanaşıyorduk. Bunu üzerimizden atmak ve Leninci bakış açısını getirmek kolay olmuyor ve olmadı da.

İlk bakışta kadrolar irkiliyor. İrkilmenin arkasından yoldaşça tartışma geliyor. Sonuçta kadroların bilinci Leninci ideolojik bakış açısına daha fazla uyum gösteriyor. Ayrışmadan kısa süre sonra bazı ideolojik sorunları değerlendirişimizle bugünkü değerlendirmemiz arasında büyük fark vardır. Bu sevindirici bir olay, çünkü hareketimizin Leninci ideolojik temele oturduğunu, gerek ulusal, gerekse ulusalararası sorunları doğru çözümleyebilecek bir bilince ulaştığını kanıtlıyor.

... Sonuç olarak yoldaşlar, bugün tüm sorunları çözebilecek bir ideolojik birikime ulaştığımız kanısındayım. Leninci disiplin ve özveriyle tüm sorunların üstünden gelip devrimi başaracağımıza her geçen gün daha fazla inanıyoruz.

Yoldaşça selâmlar.

E.S.
İzmir

Cunta, halkı aldatamayacaktır

Faşist askeri cunta TV'ye tövbe etmiş, gelgeç küçük burjuva "devrimcileri" çıkarıp" konuşturuyor. Bunlara, "biz yaptığımız işlerden çok pişmanız" dedirtiyor, devrimcileri kötületiyor ve "biz insanlık dışı işler yaptığımız halde bize hiç işkence yapmıyorlar" diye söyletip, kendine yalancı şahitlik yaptırıyor. Faşist cunta böylece yaptığı kirli işleri açığa çıkarmamaya çabalıyor. Ama cunta bu iğrenç iftiralarla halkımızı aldatamayacaktır.

Çileli halkımız neyin ne olduğunu görecektir. Şimdiden halk arasında cunta kötüleniyor. Köylüler çok büyük bir sıkıntıda yaşıyorlar. Ürettikleri malın karşılığını alamadıkları gibi, bir de yeni vergiler onları yıktı. Cunta, kendi kazdığı kuyuya kendi düşecektir. Örneğin bizim Tarsus'da yüzlerce kişiye Borsa Sarayı'nda işkence ediliyor. Bunu herkes biliyor, cunta yalancı şahitleriyle kimseyi kandıramıyor.

Ülkede olanlara rağmen oportünistlerin sesi radyosunun faşist cuntaya faşist demeye bir türlü dili varmıyor. Başımıza ne geldiyse, oportünizm bunun baş sorumlusudur. Oportünizme karşı savaş, dün de bugün de burjuvaziye karşı savaştan ayrılmıyor.

Faşist diktatörlüğü devrimle yıkacağız!

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Tarsus

Menşevikler tabandan korkuyorlar

Değerli yoldaşlar,

Sizlere menşeviklerin gerçek yüzlerini sergileyen birkaç olaydan bahsetmek istiyorum.

İşçinin Sesi saflarında yerimi aldıktan sonra menşeviklerin dört adamı etrafımı sardılar. Beni sözle ikna etmeye çalıştılar. Biri sözü bitirmeden diğeri alıyordu. Bu konserleri epeyce sürdü ama sözleri demagojiden öteye gidemiyordu. Baktılar bu taktik yürümüyor "seni vururuz", "seni polise ihbar ederiz" tehditlerini savurdular.

Bununla da kalmadılar, tabanla konuşmamı engellediler. Menşeviklerin bu korkusu boşuna değil. Tabandan gelecek sorulara cevap vermekten korkuyorlar.

Yaşasın Leninci TKP!

Faşizmi ininde gebertece- ğiz!

İzmir

Abone olmak istiyorum

Dost *İşçinin Sesi*'ne,

Ben bir seneye yakın bir zamandan beri, sömürgeci burjuvaziyi rahatsız etmişim gerekçesiyle yerinden yüreğinden sökülüp 5000 km. uzaklıklara atılan bir yurtsever Kürdüm.

İşçinin Sesi'nin Kürt ulusal sorununda eski revizyonist ve oportünist TKP'den farklı şeyler getirdiği ve farklı düşündüğü kanısındayım. Bu nedenle derginiz *İşçinin Sesi*'ne abone olmak istiyorum.

Selâmlar.

B.K.
Norveç

Menşeviklerin Sesi Radyosu neden Evren'e devlet başkanı diyor?

Menşeviklerin Sesi radyosu Evren'e devlet başkanı diyor, çünkü yerel ordu komutanlıkları, Evren'e "hitap şekli"ne ilişkin olarak aşağıda örneği olan emri yayınlamışlardı:

K.K.K.
Ege Ordu Komutanlığı
Narlıdere İzmir
14 Kasım 1980
İVEDİ

Per: 3050-617-80/
PLN.YNT.Ş.17701
Konu: Devlet Başkanına hitap şekli.
İlgi: Devlet Başkanlığı Genel Sekreterliğdinin Emri.

1. Devlet Başkanımız Orgeneral Kenan EVREN, çeşitli vesilelerle yaptıkları kabul, ziyaret ve benzeri temaslarında, ilgililerce kendilerine değişik şekillerde hitap edilmesi münasebetiyle, bunun bir esasa bağlanması gerektiğine işaretle, a) Asker Kişilerin "Komutanım, b) Sivil Kişilerin "Devlet Başkanı" hitaplarını kullanmalarının uygun olacağını ifade buyurmuşlardır.

2. Sayın Devlet Başkanımız; ayrıca TRT yayınlarında ve basın organlarında da "Devlet Başkanı" sıfatının kullanılmasını, ancak bu deyimin, aynı haber içinde lüzumundan fazla tekrar edilmemesine özen gösterilmesini, arzu etmektedirler.

3. Genel Sekreterliğin emri yukarıya çıkarılmıştır. Sayın Devlet Başkanımızın bu konudaki telkin ve arzularının ilgililere duyurulmasını rica ederim.

ORDU VE SIKIYÖNETİM KOMUTANI EMRİYLE
ARİF ERYILMAZ
Tümgeneral
Kurmay Başkanı
SA/NS.19.11.1980

Ancak menşevikler bu emri harfiyen uygulamıyorlar. Radyo devlet başkanı sıfatını "lüzumundan fazla" kullanıyor, Ama yazılı olarak kullanmak, tabanda tepki yaratır, başlıbaşına "lüzumundan fazla" kaçar diye olsa gerek, *Atılım*'da hiç kullanmıyorlar.

Dostlar alışverişte görsün

Faşist MGK'nın bir toplantısında, Haydar Saltık Evren'e sorar: "Paşam, son günlerde demokrasiye geçişten oldukça sık söz eder oldunuz. Kavlimiz böyle miydi, paşam?" Evren önce hiddetle, "bre Saltık, kurtul şu asker kafasından" diye bağırır ve hince bir gülümsemeyle devam eder: "Bilmez misin, dostlar bizi demokrasi pazarında alışverişte görmek isterler... Biraz alış-verişe çıktık faşist değil askeri cunta dedirttik. Sen dur hele, biraz daha dolaşalım, askeri bile değil demokratik cunta dedirteceğiz."

K.K.

Biraz da siz efendi olun

Atatürk'ün izinden şaşmadan yürüyen Evren, bir konuşmasında, Atatürk'ün ünlü sözlerini Türkiye'nin bugünkü koşullarına göre geliştirip "işçi ve köylü milletin efendisidir" deyince kalabalıktan biri haykırmış: "60 yıldır biz efendi olduk, artık yetti, biraz da siz efendi olun, efendiliğin tadına bir de siz bakın".

K.K.

Atatürkçülüğün tek sahibi cunta değildir

Emek Muhabir Gurubu

Partimizin II. Konferans kararlarında şöyle deniyor: "Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı yoğun ideolojik savaş verilmeden yürütülecek 'cuntaya karşı savaşım' reformist bir savaşım olmaktan öteye geçemez."

Gerçekten de, bu faşist cuntayı devirmek için, onun ideolojik saldırısına karşı savaş zorunludur.

Faşistler ve Atatürkçülük

Faşist cuntanın Atatürkçülüğü ortadadır. Evren II. Atatürk diye ortaya çıktı. Gazeteler "Atatürk diyor ki" sözleriyle dolduruldu. Okullardan hapisanelere kadar Atatürk eğitimi(!) sokuldu. Evren "tek yol Kemalizm" diye nutuklar atıyor. Sözün kısası, açıktır ki faşist cunta halka, emekçi yığınlara karşı ideolojik alanda Atatürkçülüğe sarılmıştır.

Faşist cuntanın yanısıra, MHP'li faşistler de Atatürkçülüğü savunmaktadır. MHP'li faşistlerin Almanya'da çıkardığı bir dergide "Bozkurt Atatürk" başlıklı bir yazı vardır. Yazının yanında, Atatürk devrinde bozkurtun amblem olarak kullanılmasına örnek olarak pul, para ve Türkiyat Enstitüsü ambleminin resimleri vardır.

"Bozkurt Atatürk" başlıklı yazının başlangıcı şöyledir: "Atatürkçü görüş, Türkçü toplumcu görüştür. Modern ve ileri bir Türk Devleti'nin karakteri milliyetçi-toplumcu-Türkçü olmaktır. Türk tarihinde toplumcu çizgi Bilge Kağanlardan başlayıp yakın çağda Ziya Gökalp'de ve daha sonra Mustafa Kemal'de düğümlenir."

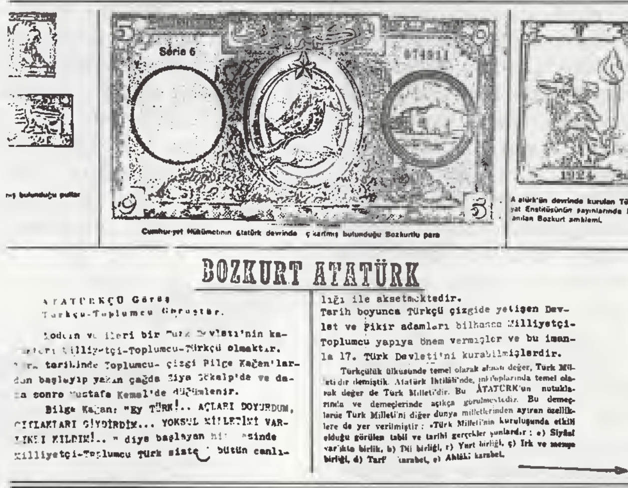
Faşistlerin Atatürkçülüğü hiç de şaşırtıcı değildir

Faşistlerin Atatürkçülüğü hiç de şaşırtıcı değildir. Yine Konferans kararlarımızda şöyle deniyor:

"Atatürkçülük, tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama 'sınıfsız imtiyazsız kaynaşmış toplum', 'tek parti-tek şef', 'merkezi-güçlü devlet' gibi temel önermeleriyle, bugün emperyalistleşmekte olan finans-kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır. Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması, onun hem bu özelliklere sahip olmasından, hem de burjuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir."

Kemalizm burjuva ideolojisidir. Özgül olarak Türkiye burjuvazisinin ideolojisidir. Finans-kapital de burjuvazinin bir parçası olduğuna göre, bu ideolojinin sahipleri arasında olmaması için hiçbir neden yoktur. Bu genel doğrunun yanısıra, bir de özel olarak Atatürkçülük bugün finans-kapitalin faşist istemlerine çok güzel uyan önermeler taşımaktadır. Bu nedenlerle, faşistlerin Atatürkçülüğü hiç de şaşırtıcı değildir.

Bugün faşist cuntaya karşı doğru ve tutarlı ideolojik savaş, özünde Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaştır. Gelgelelim, Atatürkçülüğün tek savunucusu faşistler değildir. CHP ve sağlı sollu oportünistler de Atatürkçüüğün doğrudan ya da dolaylı savunuculuğunu yapıyorlar. Şimdi bunlara bakalım.

...mış bulunduğu pullar

Cumhuriyet Hükümetinin Atatürk devrinde çıkarmış bulunduğu Bozkurtlu para

Atatürk'ün devrinde kurulan Türkiyat Enstitüsünün yayınlarında kullanılan Bozkurt amblemi

BOZKURT ATATÜRK

ATATÜRKÇÜ Görüş
Türkçü-Toplumcu Görüştür.

[illegible] ve ileri bir Türk Devleti'nin karakteri Milliyetçi-Toplumcu-Türkçü olmaktır. Türk tarihinde Toplumcu çizgi Bilge Kağan'lardan başlayıp yakın çağda Ziya Gökalp'de ve daha sonra Mustafa Kemal'de düğümlenir.

Bilge Kağan: "Ey TÜRK!.. AÇLARI DOYURDUM, ÇIPLAKLARI GİYDİRDİM... YOKSUL MİLLETİMİ VARLIKLI KILDIM!.." diye başlayan [illegible] bütün canlılığı ile aksetmektedir.

Tarih boyunca Türkçü çizgide yetişen Devlet ve Fikir adamları bilhassa Milliyetçi-Toplumcu yapıya önem vermişler ve bu imanla 17. Türk Devleti'ni kurabilmişlerdir.

Türkçülük ülküsünde temel olarak alınan değer, Türk Milletidir demiştik. Atatürk İhtilâli'nde, inkılâplarında temel olarak değer de Türk Milleti'dir. Bu ATATÜRK'ün nutuklarında ve demeçlerinde açıkça görülmektedir. Bu demeçlerde Türk Milleti'ni diğer dünya milletlerinden ayıran özelliklere de yer verilmiştir: «Türk Milleti'nin kuruluşunda etkili olduğu görülen tabii ve tarihi gerçekler şunlardır: a) Siyasi varlıkta birlik, b) Dil birliği, c) Yurt birliği, ç) Irk ve menşe birliği, d) Tarihi [illegible] karabet, e) Ahlâki karabet.

CHP sol kanadı

Halkçı dergisi şöyle yazıyor:

Ne demektir Atatürkçülük? Kısaca: Herşeyden önce *ulusal onur* demektir. *Devrimcilik demektir. Atatürkçülük tam bağımsızlık* demektir."

"Metin Toker gibi yazarlar İMF, NATO, ikili antlaşmalar gibi bizi tutsak eden, dışa bağımlı kılan antlaşmaları *Atatürkçülük kılıfına* giyinip savunuculuğunu yapıyorlar. Bu gibi yazarların yıllardır yapmakta olduğu *Atatürkçülük istismarcılığına* 6 Ocak 1981 tarihli *Cumhuriyet*'te Uğur Mumcu güzel bir yanıt veriyor:

"Atatürkçülüğü 'tam bağımsızlık' inancından ayırmanın ve çok yönlü uluslararası ipotekleri 'Atatürkçülük' adına savunmanın hiç olanağı yoktur. Kurtuluş savaşının başlarında Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin bütün programlarının dayanağı şu iki temeldir: *TAM BAĞIMSIZLIK,* kayıtsız koşulsuz *ULUSAL EĞEMENLİK" (Halkçı Dergisi,* sayı 2).

Menşevikler

"M. Kemal bağımsızlık denince 'politik, parasal, ekonomik, hukuksal, askersel, kültürel ve diğer alanlarda *tam bağımsızlık* ve hareket özgürlüğünü' anladığını belirtiyor. 'Bunlardan yalnız birinin yitirilmesinin, bağımsızlığın tamamen yitirilmesi' olduğunu vurguluyor. Bugün Türkiye'nin durumu böyle değil midir? Cuntacı Evrenler bunu istiyor mu hiç? Şüphesiz hayır.

"Bugün 'Atatürk'ün mirasçısıyız' diye halkımızı dolandıran kanlı generaller, M. Kemal'in *yaptığının tersini* uyguluyorlar. M. Kemal tarafsız ve paktlara bağlantısız bir politikayla *bağımsızlığın* korunacağını söylüyor ve uyguluyordu. Bu politikanın bir köşe taşı komşumuz Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkileriydi.

"M. Kemal *ne demiş?* Evren ve Nazlı Ilıcak ne diyor? Her ikisi de ortada. Hainleri, satılmışları, Amerika'nın çanak yalayıcılarını daha fazla aramaya gerek yok!

"Bugün Kemalizme inanan aydınlar, küçük üreticiler, onun *anti-emperyalist, ilerici, barışçı yanınır savunuyor, destekliyorlar.* Kemalizmden *bağımsızlık* için emperyalist tekellere, NATO'ya *tekelci patronlara karşı savaşı anlıyorlar.* Komünistler bu akıma dost elini uzatıyor, bunlarla birliği, işçi sınıfının çevresinde emekçi yığınların derlenmesi, *halk cephesinin* örülmesi savaşının bir parçası görüyorlar." (*Kurtuluş,* sayı 230)

Dev-Sol

"Geçmişte olduğu gibi, bugün de, faşist cuntanın yüzüne *Kemalizm maskesini takmasının* nedeni açıktır. İçinde bulunduğumuz yüzyılda gerek dünya kamuoyunda süren *Kemalizm'in olumlu prestijinden* yararlanarak ve kendisini dünya kamuoyuna bu düşüncenin savunucusu olarak lanse ettirmek, dolayısıyla *demokrat, demokrasiden yana* bir yönetim olduğunu Kemalizm demagojisi sayesinde dünya kamuoyuna kabul ettirmek, gerekse ülkemizde *ezilen demokrat Kemalist kesimleri* kendi etrafına çekmek, kendisinin destekçisi yapmak yani güçler dengesini kendi lehine çevirmektir. Çünkü şu ya da bu ölçüde Kemalistler varlığını sürdürebilmekte ve

Kemalizm ise hâlâ toplumumuzda etkinliğini sürdürmektedir."

Faşist cuntanın gerçekten *Kemalist olmadığını* kavrayabilmek için, ülkemizin yakın geçmişine kısaca göz atmakta yarar var.

"... Kemalistlerin daha 1971'deki darbeyle tamamen safdışı bırakıldığı, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarını korumak için *işgal ordusu haline getirilen bu ordu* ve ABD sırmalı generaller *gerçekten Kemalist* olabilirler mi ve gerçekleştirdikleri darbe de *Kemalist midir?* Kesinlikle hayır. Cuntanın Kemalist ve demokrat değerlendirilmesi ülkemizin gerçeklerinde Kemalizmin ne olduğunun doğru kavranamamasında yatar. Kemalizm doğru kavrandığı ölçüde, faşist cuntanın gerçek yüzü daha kolay ortaya çıkar. Halk kitlelerini Kemalizm demagojisi ile uyutması engellenmiş olur. *Çünkü Kemalizm; 1920'lerde işgal altındaki bir ülkenin başta küçük burjuva radikalleri olmak üzere, milliyetçi devrimcilerin emperyalizme, işgalcilere karşı aldıkları politik tavırdır.* Kemalizmin özü; emperyalizme karşı *milli bağımsızlık* savaşından yana olmak, *emperyalizme karşı olmaktır.* Kemalistler işgal altındaki bir ülkede emperyalizme karşı, *"ya istiklâl, ya ölüm"* şiarını haykırmışlardır. 1920'lerde bu tavırları ile gelişmekte olan kurtuluş savaşlarına örnek olmuşlardır. Ve bugün de ülkemizdeki *gerçek Kemalistler,* ülkemizin emperyalizmden kurtulmasından yana, *bağımsızlıktan yana, demokrat olan kesimleridir." (Devrimci Tavır,* sayı 2, Ocak 1981).

Ortak bölen Atatürkçülüktür

Görüldüğü gibi, Atatürkçülüğün tek sahibi cunta değildir. Atatürkçülüğe sahip çıkanlar burjuvazinin çeşitli kesimlerinden, küçük burjuva kökenli, sağlı sollu oportünizme dek uzanıyor.

II. Konferans kararımızda şöyle deniyordu:

"Bugün faşist cuntaya karşı tutarlı bir ideolojik savaş örgütlemek gerekiyor. Bu savaşın doğru yürütülmesi, vurulacak ana hedefi şaşırmamak, fakat hem oportünizme, hem sosyal demokrasiye karşı, can alıcı önem taşıyan ideolojik savaşı da bir an olsun boşlamamak anlamına gelecektir."

Gerçekten de faşist cuntaya karşı doğru ve tutarlı bir ideolojik savaş, sosyal demokrasiyi ve oportünizmi boşlamayı olanaksız kılıyor. Sosyal demokrasinin Atatürkçülüğü, burjuvalığının doğal sonucudur. Küçük burjuva kökenli oportünist akımların "sol" olanların bile, gericilik döneminde sağ özlerinin öne çıkması yine doğaldır. Bunlara karşı ideolojik savaş komünistlerin görevidir. Doğal olmayan, menşeviklerin bu sağ özü işçi sınıfı adına, TKP'mizin çatısı altında yansıtmalarıdır. İşte bu komünistlerin kesinlikle değiştireceği olgudur.

Menşevik ihaneti partimizden kazıyacağız

Yine Konferans kararlarında belirtildiği gibi, "Kemalci hareketin *nesnel* olarak belirli bir anda gördüğü sınırlı ileri işlevi mutlaklaştırmayı ve bunu günümüze dek uzatmayı beraberinde" getiren "tutum, partimizi yıllardır Kemalciliğin sol kanadı olarak çürüten likidatör oportünistlerin burjuva kuyrukçusu tutumu olur. Kemalci hareketin belirli bir tarihsel anda sınırlı nesnel ilerici işleviyle Kemalci ideojinin, şoven, sömürgeci ve anti-Sovyet özünü bir bütün olarak ele almak yerine, Kemalci kadroları keyfi olarak bölmek ve bu sınırlı ilerici işlevi M. Kemal'e, gerici özü de Kemalcilikten bir 'sapma' olan öteki kadrolara mâletmek bu oportünist anlayışın sonucudur.

"Türkiye Komünist Partisi'nin ilk lideri M. Suphi yoldaşın ve öteki 14 yoldaşımızın katli *başta* M. Kemal olmak üzere tüm Kemalci kadronun bilinçli cinayeti olduğu halde, oportünistlerin M. Kemal'i bu cinayetten ayrı tutmaları ve cinayetin sorumluluğunu 'K. Karabekir gibi gerici paşalara' maletmeleri, partimizin tarihine, ölülerine, komünistlere karşı ihanettir."

Partimizin 5. Kongresi bu ihaneti TKP'den kazıyacaktır.

Faşist cunta kuyrukçuluğu oportünizmi olgunlaştırdı

Serra Dersimli

TKP'nin Sesi'nde "gerici güçlerin militarist çevreleri kışkırtmaları" adlı bir yorum yayınlandı. Yorumda oportünistler, Güneral'i "eleştiriyorlar ve militarist çevreleri "kışkırtan" (?) bir takım gerici güçlerin varlığını öne sürüyorlar. Böylece, faşist cuntanın siyasetini, gerici güçlerin siyasetinden ayrı göstermeye çalışıyorlar! Cuntayı kışkırtanları sergileyerek cuntayı ilerleteceklerini sanıyorlar, cunta kuyrukçuluğu yapıyorlar.

Yorumda şöyle deniyor:

"Senatör Tower'in Ankara'daki sondajları, Turgut Özal'ın Washington'da heyetlerle giriştiği yeni pazarlıklar, hep şu amaça yöneliktir: Askersel cuntanın dış politikadaki kimi realist eğilimlerini ortadan kaldırmak."

Aynı "realist eğilimler" teranesi, İ.Bilen'in 26. Kongre konuşmasında da işleniyor. Faşist diktatörlüğün kuşkusuz *kendi çıkarları açısından* realist eğilimleri vardır, olacaktır. Oportünistler sınıf çıkarı ölçütlerini o denli şaşırdılar ki, düşmanın kendi açısından akıllı olan siyasetini övgü konusu yapıyorlar! Cuntanın realist eğilimlerini öven oportünistler, Güneral'i "eleştirirken" gerçekte cuntaya doğrudan arka çıkıyorlar:

"NATO generali Güneral, 'Sovyetlerin Orta-Doğu'ya uzanmasını önlemek için Türkiye'nin NATO içinde daha yoğun silahlandırılması gerekir' diyor. Bu sözler, değerli dinleyiciler, şu son yıllar içinde hiç bir Türk askerinin, Türk generalinin başvurmadığı iğrenç bir anti-Sovyetizm'den başka ne olabilir? Bu tür çıkışlar haklı olarak ülkemizde tepkilere neden oluyor. *Cumhuriyet* gazetesi Haig'lerin direktifiyle Türkiye'nin dış politikası, ordusu ve güvenliği üstüne ahkâm kesmeye kalkışan bu NATO generalinin sözlerini endişe verici olarak yorumluyor... Gazete ayrıca Atatürk'ün sağlığında, Atatürk döneminde böyle hiçbir çıkışın yapılmadığını, tersine iki komşu ülke arasında ilişkilerin gelişmesi yönünde çabalar harcandığını vurguluyor. *Cumhuriyet* gazetesinin bu doğru, haklı sözlerine biz değerli dinleyiciler yalnızca Atatürk'ün 1920'de yaptığı şu konuşmayı eklemek istiyoruz..."

Sosyal şovenizm oportünizmin en olgunlaşmışıdır. Bizim oportünistler de iyice "olgunlaştılar". Türk generallerinin iğrenç anti-Sovyetizmine başvurmayacaklarını söylüyorlar, "kötü" hiçbir şeyi Türk'e ve hele generaline hiç yakıştırmıyorlar!

Bu temelde oportünistler *Cumhuriyet* gibileriyle birleşiyorlar, onlarla birlikte cuntaya destek veriyorlar, kuyrukçuluk yapıyorlar, açıktan Atatürkçülük propagandası örgütlüyorlar.

Atatürkçülük propagandası, bir yandan bugün faşist cuntanın konumlarını doğrudan güçlendirmeye, öte yandan bu desteğe karşın cunta ayakta duramayınca, baş kaldıran yığınların yine liberallerin hegemonyasına düşmesi alternatifini hazırlamaya yarıyor. Oportünistler devrim savaşının dününe ve bugününe verdikleri zarar yetmiyormuş gibi yarını da hançerlemeye çabalıyorlar. Bu çabaları boşa çıkacaktır!

Bu dönemde herkesin Kemalizmi bir ucundan yakalayıp çekiştirmesine karşılık partimizin Leninciler II. Konferansının aldığı tutum, proleter hegemonyasının güvencesidir. Bu ise faşist diktatörlüğü yıkmanın da, liberal sosyal demokrat etkileri devrim savaşına bir daha sokmamanın da temelidir.

II. Konferans, faşist cuntaya ideolojik temel oluşturan Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaşımı yükseltmeyi acil bir görev sayıyor. Bu tutum, artık oportünistliğin bile kalıplarını aşan, Şevket Süreyya, Vedat Nedim Tör izleyicisi menşevikleri TKP'den ayıklayıp partimizi arındırmanın da en güçlü bir güvencesidir.

YAŞASIN 5. KONGRE

"Atılım"ın Mart sayısında "Düşmanı iyi tanı" başlıklı aşağıdaki yazı yayınlandı. Aylardır "İşçinin Sesi", oportünistlerin tüm mantığının cuntaya ilerici, iyi demeye uzandığını vurguladı. Bu gerçek şimdi net olarak açığa çıktı. Yazıdaki fikirler yeni değil ama derli toplu ve açık olarak sıralanmış. Oportünizm olgunlaşıyor. "Düşmanı iyi tanı" yazısı, bir bakıma düşmanı bulandırma yolunda oportünistlerin geldiği noktayı gösteriyor. Ama öte yandan, TKP içindeki düşmanı apaçık ortaya çıarıyor. Düşmanı iyi tanımamıza gerçekten yardımcı oluyor. Beşinci Kongre'de bu düşmanı partimizden kazımanın zorunluluğunu belgeliyor.

"Düşmanı iyi tanı"

Dışarda emperyalizmin çok yönlü baskı ve şantajları, içerde gericiliğin anti-komünist kışkırtmaları. Tüm bunlarla karşı karşıya, kararsız, çelişkili bir politika yürütüyor cunta.

Bir yandan bakarsak: Cunta bugüne dek anti-komünizmi, anti-Sovyetizmi resmi devlet politikası yapmadı. Terörizme karşı çıktı. MHP'ye karşı, sınırlı da olsa, önlemler aldı, bir sıra katili yakaladı. Ulusal ve uluslararası tepkiler karşısında, işkencecilerin cezalandırılacağının da sözünü etti.

Sonra cunta barışçı bir dış politika izleyeceğini söyledi. Gerçekten de, Sovyetler Birliği ile komşuluk ilişkileri olumlu şekilde gelişiyor. IMF emriyle Demirel hükümetinin aldığı, sosyalist ülkelerle ticareti yasaklayan ahmakça karar da kaldırıldı. ABD, Orta Doğu'ya karşı Türkiye'yi atlama tahtası yapma dayatmalarından bugüne kadar somut sonuç alamadı. Özellikle dış politikada yumuşama sürecine düşman konumlar alınmaması önemlidir. Ama aynı anda, yurdumuzu ABD'nin serüvenci politikasına köle eden CIA'nın, cuntanın onayından geçtiği, Sovyetler Birliği sınırında NATO'nun kışkırtma manevralarının yapıldığı da bir gerçek.

Bir General Güneralp çıkıyor, ben Türk ordusunun değil, NATO'nun generaliyim diye böbürlenerek, ABD'li efendilerinden aldığı yetkiyle kendini tüm ordunun, tüm emir-komuta zincirinin üstüne koyuyor; Sovyetler Birliği'ne karşı taktik atom silahları kullanmaktan söz ediyor. Bir Bursa Sıkıyönetim Komutanı General Aral çıkıyor, gerçekçi çevrelerin kaygılarına da aldırmadan, "Deli Petro'dan bu yana Rus yayılmacılığı" masalı gibi gözü dönmüş bir anti-Sovyetizmle yüklü resmi açıklamalar yapıyor. Gene bu Aral, Emniyet Müdürlüğünü cinayet ve işkence merkezine çevirtiyor. Polise, grevci işçilere karşı toplu kırım talim ettiriyor. Kimi militarist sıkıyönetim komutanları bölgelerindeki okul müdürlerini düzenli ayda bir kez toplayıp, anti-komünizm, anti-Sovyetizm seminerleri düzenliyorlar. Cellat Elverdi'den tavsiye mektuplu General Ergun, komutanlığı altındaki Ankara Sıkıyönetim örgütünü işkencecilerin hizmetinde çalıştırıyor. Ergun sözümona bağımsız sıkıyönetim mahkemelerinin kararlarını keyfine göre değiştirtiyor, İlhami Soysal davasında olduğu gibi, serbest bırakılan demokratları yeniden tutuklatıyor.

Hepsi bu kadar mı? Bu en saldırgan, en gerici, Amerikancı çevrelerin ucu nerelere kadar uzanıyor? Örneğin, General Şahinkaya: Tam 12 Eylül'ün bir gün öncesi ABD'den geldi, hükümet devirmesine katıldı. Şimdi cuntada. Örneğin, General Ersin: 12 Mart'ta kontr-gerillanın kurucularından. Şimdi cuntada. Sıkıyönetim mahkemelerine doğrudan karışıp karanlık kişilere, silah kaçakçılarına kanat geriyor. Zorla sendikacılara karşı tutuklama kararları çıkarttırıyor.

Karanlık çevrelerin etkileriyle MHP'nin cinayet yuvalarına karşı girişimler, insanlıktan çıkmış bir dizi kör cinayet aracında takılıp kaldı. Baş katil Türkeş tehdit mektupları yazıp, "Beni yargılayamazsınız" diyor ve hala mahkeme önüne çıkarılıp cinayetlerinin hesabını vermek zorunda bırakılmıyor. Öteki tutuklu MHP şefleri ise birer ikişer salıveriliyor. 1 Mayıs 1977 kırımını örgütleyenlerden, CIA, MİT, kontr-gerilla ajanlarından hesap sorulmuyor.

Tüm bu olgular Amerikancı, gerici militarist güçlerin ellerinde ne kadar önemli konumlar bulunduğunun kanıtlarıdır. Özellikle son zamanda anti-komünist basının kışkırtmalarıyla birlikte cuntanın demokrasi güçlerine karşı baskıları da artıyor, barış güçlerine varıncaya dek en geniş alanlara yaygınlaştırılıyor. Bu, yalnızca emperyalizmin, Amerikancı çevrelerin etkilerinin giderek arttığını, yurdumuzun karşı karşıya olduğu tehlikenin daha da yoğunlaştığını gösteriyor.

Askersel rejimin en gerici militarist güçler için elverişli bir ortam olduğunu biz komünistler baştan beri belirttik. TKP MK'nın 19 Şubat tarihli bildirisi, anti-emperyalist, demokratik güçleri, Türkiye üzerinde emperyalist baskıları geriletmek, ordu ve cunta içinde ve dışındaki en gerici emperyalizm yanlısı güçlerin konumlarını zayıflatmak, onları yalıtlamak ve demokrasiye yöneltmek için savaşıma çağırıyor.

Karanlık militarist güçlerin etkinliğini artırdığı koşullarda, cunta ve ordu yönetimindeki iç çelişkileri, değişik eğilimleri, kesimleri saptamak önemini yitirmiyor. Tersine, bu zor koşullarda komünistlerin, demokrasi güçlerinin politikasında netlik dünkünden de büyük önem taşıyor.

Egemen güçler içindeki farklı eğilimleri, cuntanın çelişkili politikasının halkta yarattığı ikircimleri görmek, bunun getirdiği olanakları ve zorlukları doğru saptamak başarılı savaşım için vazgeçilmez önem taşıyor. Düşmanımızı iyi tanımalı, gücümüzü baş düşmanın can evine yöneltmeliyiz.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Kurkerên hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yaşasın 5. Kongre!

Yıl: 8, Sayı: 155-156
11 Nisan 1981

ÇEK-AL

TKP'nin 5. Kongresi'nin toplanması için ÇAĞRI

TKP'nin aktif çoğunluğunun Marksçı-Lenінci ideoloji çevresinde irade birliğinin temsil edildiği en yüksek platform olan TKP II. Leninciler Konferansı, TKP'nin 5. Kongresi'nin toplanmasını kararlaştırdı.

TKP, 1932'de toplanan 4. Kongresi'nden bu yana 49 yıldır Kongre toplamamıştır. Böyle bir durumun dünya komünist hareketinde bir eşi yoktur. Bu yarım yüzyıllık süre boyunca parti likide edilmiş, yönetimi sürekliliğini koruyamamıştır. Bugün TKP'nin başındakiler, 1964'lere dek "TKP Dış Bürosu" adını kullanıyorlardı. Sonra, nasıl olduğu, hangi gerekçeye dayandığı açıklanmadan Yakup Demir, MK Birinci Sekreteri sıfatını kullanmaya başladı. Neyin ne olduğu belli olmayan bu dönem 1973'e dek sürdü. TKP yönetimi 1973'de çoktan meşruluğunu yitirmişti. Parti erimiş, yapısı dağılmıştı. Ortada tüzüğü, programı, hücresi olmayan bir "parti" duruyordu.

Böyle bir ortamda yapılan 24 Mayıs 1973 "Politik Büro" toplantısı ardından örgütsel canlanma başladı. Parti toparlanmaya geçti. Türkiye'nin ortamı partinin ayağa kalkması, devrime yürümesi için engin olanaklar açıyordu. Komünizme inançlı militanlar, bu gelişmeye ülkenin nesnel olanaklarının değerlendirilmesi açısından yaklaştılar. Partinin dar boğazdan çıkması, gerçek bir parti olması için, meşruluğunu çoktan yitirmiş olmasına karşın yönetime yoldaşça, iyi niyetle tutum aldılar. Öyleyse öyle olsun, öncesini unutalım, yeni bir defter açalım dediler. Partinin gelişmesi için canla başla çalıştılar.

Ancak, 1973'de partiyi yönetme, 5. Kongre'yi toplama görevi emanet edilen yöneticiler bu görevlerini yerine getirmediler. Gerçek bir atılım niyetleselerdi, en kısa zamanda kongreye giderlerdi. Oysa onlar, yetkilerini, ilkesiz, ideolojik temele dayanmayan bir anlayışla kötüye kullandılar. 1973'de kendi yazdıkları ve uygulamaya koydukları, 1974'de parti örgütlerince onaylanan tüzüğü kendileri çiğnediler.

MK üyelerine "sen gel, sen git" başladı. Politik Büro kararıyla MK üyeleri Veli Dursun ve V. Demir Yoldaşlar'ı MK'dan çıkardılar. MK Plenumu'nda savunma hakkı vermediler.

Partinin üçüncü en büyük örgütünü tümüyle "partiden attık" dediler. Bunu ne parti örgütüne, ne de üyelere bildirdiler. Partinin öteki örgütlerinden de *İşçinin Sesi*'nin ideolojik görüşlerini savunan birçok yöre ve il komitesini tasfiye ettiler. Tasfiyelere itirazlara yanıt verilmedi.

İdeolojik konular üzerinde görüş birliğine varmak için yoldaşça bir tartışmanın olanakları varken, zayıflıklarından Lenincilere kaba kuvvetle silahlı saldırılar düzenlediler. Parti üyesi İnanç Seçiç yoldaşımızı pusu kurarak katlettiler.

Ellerindeki radyo yayını olanaklarını kötüye kullandılar. Radyo yayınlarında Lenincilerin safında duran parti üyelerinin kimliklerini yayınladılar. İllegal birçok kadronun kimliğini Türkiye'de deşifre ettiler. İhbarcılık yaptılar. Kendilerine her karşı olana ajan polis karası yapıştırdılar. Böylece, tüzüğün "komünist morali çiğneme" maddesini de bozdular.

Ancak karşılıklı güven temelinde bağlayıcı olabilen, henüz kongrede onaylanmamış geçici tüzüğe göre de kongre toplamadılar. Eski geçici tüzüğün 37. maddesi, kongrenin her dört yılda bir toplanması gerektiğini, gizlilik zorlukları yüzünden MK'nın kongreyi erteleyebileceğini ya da öne alabileceğini, ancak kongrelerin arasının altı yılı geçemeyeceğini, bu süre geçerse, il komitelerinin kongrenin 6 ay içinde toplanmasını MK'dan isteyebileceklerini belirtmiştir. Bu süreler, "gizlilik zorlukları" olmadığı halde çoktan aşıldı. MK, 1979'da birçok il komitesinin kongrenin toplanmasını istemesini yanıtsız bıraktı. 1980 I. Leninciler Konferansı'nın Kongre çağrısı da yanıtsız kaldı. Bugüne kadar kongrenin toplanacağı üstüne il komitelerine hiçbir MK kararı iletilmemiş, kongre için hiçbir çalışma yapılmamıştır.

Böylece MK, kendi getirdiği geçici tüzüğe göre bile meşruluğunu bir kez daha yitirmiştir. Bugün artık MK'nın meşruluğu konusunda başka bir tutum almak, onların işçi sınıfına karşı işledikleri ihanetlere ortaklık etmek demek olur. Ayrıca, eski geçici tüzükte belirtilmiş süreler içinde kongresini toplamayan il komiteleri de meşruluğunu yitirmiştir.

1932'den bu yana meşruluğunu defalarca yitiren yönetim, partiyi bir kez daha uçurumun eşiğine getirmiştir. Bir de 12 Eylül'ün bastırmasıyla kızışan fraksiyonlar savaşı nedeniyle yetkilerini hepten kullanamaz duruma düşmüştür. Elindeki geniş olanaklara karşın değil bir kongre, bir Konferans, bir MK Plenumu bile toplayamamaktadır. Bu kaçıncı likidasyon sonucu, yönetimleri yaşamda geçerliliğini tümden yitirmiştir.

Bugün partisini, sınıfını seven her komünistin görevi, en başta işçi sınıfımızın öncüsünü, TKP'yi, faşizmi devirmek, devrimi utkuya ulaştırmak görevlerine hazırlamak, bunun için de 5. Kongre'nin toplanması için elinden geleni yapmaktır. Bugün TKP'nin birliğini sağlamanın yolu, yarım yüzyıldır toplanmayan kongrenin toplanmasıdır.

Koşullar ne denli ağır olursa olsun, 5. Kongre'yi toplamak görevi yerine getirilecektir. 5. Kongre ile oportünizm tasfiye edilecek, TKP'nin Leninci birliği sağlanacaktır.

TKP II. Leninciler Konferansı, 5. Kongre'nin toplanmasıyla ilgili olarak şu noktaları karar altına alır:

1. Eski geçici tüzüğe göre görev yapan yönetim organlarının geçerlilikleri bitmiştir. Bu organların Politik Büro dahil hepsi atamayla gelmişler ve seçilmemişlerdir. Kendi yazdıkları, bir Kongre'de onaylanmamış, böylece geçici nitelikte olan eski tüzüğe göre bile meşruluklarını yitirmişlerdir.

2. Toplanacak 5. Kongre'ye kadar TKP'nin en üst organı TKP Eşgüdüm Komitesi'dir. Eşgüdüm Komitesi'nin birinci görevi, en kısa sürede 5. Kongre'yi toplamaktır.

3. Kongre, II. Leninciler Konferansı'nın kabul ettiği yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca toplanacaktır. Eski geçici tüzük, yetki ve görev karmaşasının, çarpık bir demokratik merkeziyetçilik anlayışının, seçimlere ve kongrelere gerek görmeyen bir mantığın belgesidir. O tüzüğe göre kurulan yönetim organla-

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

rı sürekli olarak tüzüğü çiğnemişlerdir. Sonuç olarak yaşam eski geçici tüzüğü bugün aşmış, yadsımıştır. Konferans, TKP'nin eski geçici tüzüğünü tümüyle yürürlükten kaldırır.

Beşinci Kongre'ye dek, II. Leninciler Konferansı tarafından kabul edilen yeni geçici tüzük tüm parti üyeleri ve organları için bağlayıcıdır.

4. TKP II. Leninciler Konferansı, I. Konferans'ta parti programı tasarısını hazırlamak için seçilen komisyonu, çalışmalarını sonuçlandırıp, program tasarısını en kısa sürede Kongre Hazırlık Komisyonu'na vermekle görevlendirir.

5. Konferans, 5. Kongre'nin teknik hazırlıklarını yürütmekle görevli bir Kongre Hazırlık Komisyonu'nun seçilmesini kararlaştırır. Bu komisyon, Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı olarak çalışacaktır.

Bu komisyon:

a) Beşinci Kongre'nin bugünkü koşullarda mümkün olan en güvenlikli biçimde toplanması için önlemler alacaktır.

b) Yeni geçici tüzüğü, program taslağını ve örgütlerden gelecek önerileri tüm örgütlere yaymakla; tartışmaya açılan metinlerin, açık tartışmada çıkacak fikirlerin TKP'nin Merkez Organı'nda yayınlanarak, tartışmanın yığınlar önünde yapılmasını sağlamakla görevlidir.

c) Tüm parti örgütlerini sınıf bilinçli işçileri bu tartışmaya aktif olarak katmakla görevlidir.

6. Eski geçici tüzük hükümlerine göre oluşturulmuş yönetim organları, ellerindeki parti belgelerini, parti arşivini en geç 6 ay içinde TKP Eşgüdüm Komitesi'ne teslim edeceklerdir. Bu, hem bu organların meşruluklarını yitirmeleri, hem de 5. Kongre'nin daha sağlıklı toplanabilmesi nedeniyle gereklidir.

7. Sözü edilen organlar en geç 6 ay içinde, ellerindeki parti mallarının ve kasasının dökümünü TKP Eşgüdüm Komitesi'ne teslim edeceklerdir. Eşgüdüm Komitesi parti mallarına ve kasasına el koymaya yetkilidir. Bu kararlara uymayan üye ve örgütler 5. Kongre'nin en verimli, en demokratik olarak toplanmasını engellemiş sayılarak sergilenecek ve yeni geçici tüzük hükümlerine göre cezalandıracaklardır.

8. TKP'nin 1977 Konferansı ile partiyi yönetmek görevi kendilerine emanet edilenler 5. Kongre'ye gelip hesap vermek zorundadırlar. Kendilerine Kongre çağrısının yayınlanma tarihinden itibaren, bu konuda raporlarını hazırlamaları için 6 aylık bir süre tanınmıştır. Bu sürenin bitiminden önce raporlarını Kongre Hazırlık Komisyonu'na teslim edeceklerdir. Kendileri bu karara uymadıkları takdirde yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca cezalandırılacaklardır.

9. TKP'nin il komiteleri, bu çağrının merkez yayın organımızda yayınlanma tarihinden itibaren 6 ay içinde yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca il kongrelerini toplayacak, Eşgüdüm Komitesi'nin belirleyeceği delege oranına göre, 5. Kongre delegelerini seçeceklerdir.

10. Eşgüdüm Komitesi, 5. Kongre çağrısını devrimci kamuoyunda en geniş biçimde dağıtmakla görevlidir.

Türkiye Komünist Partisi üyeleri! Ancak oportünizmden arınmış, Leninci çizgiye oturmuş bir TKP ülkemizde devrimi yapabilir. Bu amaçla 5. Kongre için görev başına!

Oportünist yönetim kliğinin tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *partidışı komünistler!* Partiye girin. Oportünizme karşı örgütlü savaşa ve 5. Kongre çalışmalarına katılın!

TKP'nin eski oportünist yönetim kliğinin sosyal şoven tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *Kürt komünistleri!* Lenincilerle Türkiye Komünist Partisi'nde birleşin!

Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılamaz!

Geleceği TKP'miz kursun!

TKP'nin eski Merkez Komite üyelerine ve tasfiyeye uğramış tüm parti üyelerine duyuru

TKP yönetimine çöreklenmiş oportünistlerin 1932' den bu yana tasfiye ettikleri, "üyelikten düşürdük" dedikleri, burjuvazi safına geçmemiş, kendi özel yaşantısında erimemiş eski Merkez Komitesi üyeleri! TKP'nin 5. Kongresi'ne katılıp tüzüksel savunma hakkınızı kullanın. Bunun için TKP Eşgüdüm Komitesi'ne, ya da Kongre Hazırlık Komisyonu'na başvurun. Beşinci Kongre'de görüşlerini özgürce belirtmek, haksızlıkları gidermek, rapor, hesap vermek hakkınız ve görevinizdir.

Kırkdokuz yıl boyunca çeşitli haksızlıklarla parti üyeliğinden çıkarılan yoldaşlar! TKP'nin yeni geçici tüzüğü uyarınca, üyelik hakkınızın yenilenmesi için 5. Kongre'ye başvurabilirsiniz. Bunun için, yerel parti örgütlerine, Kongre Hazırlık Komisyonu'na, ya da Eşgüdüm Komitesi'ne durumunuzu bildirerek dileğinizi bu organlar yoluyla 5. Kongre'ye iletin.

TKP'nin 5. Kongresi, menşeviklerin 49 yıldır şekilsizleştirdikleri, kimin üye olup, kimin olmadığını kendilerinin bile bilmediği, başı sonu belli olmayan partimizi toparlayacak, ona çekidüzen verecektir.

Yaşasın 5. Kongre!

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Yığın çalışması

I

TKP 1980 Leninciler Konferansı, devrimci durum koşullarında kadın, gençlik ve çeşitli kesimler arasında yapılması gereken çalışmayı belirlemişti.

Bugün ülkemizde yeni bir durum vardır. Devrimci durum bastırıldı. Derin ekonomik-toplumsal bunalım sürüyor. Ülkede ancak devrimle çözülebilir bir durum vardır.

Komünistler, halkı faşizmin ideolojik etkisinden korumak ve faşizme karşı örgütlemek için yığın çalışmasının bu dönemdeki sorunlarını iyi anlamak zorundadırlar.

Komünist Partisi, *siyasal tutumunu* ülke koşullarının bilimsel değerlendirmesine dayandırır. Yığın psikolojisine bağımlı kılmaz. Ancak *yığın çalışmasında* yığın psikolojisini önemle dikkate alır. Bunu yapmayan bir yığın çalışmasının başarılı olamayacağını bilir.

Halk yığınlarındaki dağınık geri çekilmeyi önce düzenli duruma sokmak ve durdurmak giderek onları yeniden açık yığınsal savaşıma çekmek, onların *somut ekonomik-siyasal istemlerinden kalkan ve bu istemleri faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlayan* bir yığın çalışmasıyla olanaklıdır. Bu, oportünistlerin yaptığı gibi siyasal tutumumuzun yığın psikolojisine bağımlı kılınması anlamına gelmez. "Cunta yıkılsın belgisi yanlıştır, iş, toprak, özgürlük belgisini yükseltmek gereklidir" görüşü, oportünist siyasetin bu dönemdeki anlatımıdır.

Yavan günlük çalışmayı faşist cuntanın devrimle yıkılması propagandasıyla birleştirmek, komünistlerin başarısının tek yoludur. Bu yol, bu çalışmaya uygun örgütlenmeyi de doğru anlamamızı gerektirir.

Herşeyden önce parti örgütünü güçlendirmek ve sıkı bir illegal örgütlenmeyi sağlamak zorundayız. Bu herşeyin temelidir. Partimizin çevresel (periferal) örgütlenmeleri olan muhabir guruplarını da güçlendirmeli ve daha iyi bir illegal çalışmaya sokmalıyız.

Partimizin yığın çalışmasındaki ikinci halka, illegal anti-faşist yığınsal savaş merkezleridir. Okullarda, mahallelerde, fabrikalarda, işyerlerinde, kırsal yerleşim birimlerinde faşist yönetime karşı her çeşit hoşnutsuzluğa, tepkiye öncülük ederek bu merkezleri kurmalı, ya da kurulması için yardımcı olmalıyız. Gerçek anti-faşistleri, faşizme karşı, devrim için savaşmaya niyetli ve yetenekli olanları toparlayacak, yığınların içine gömülü ve yığınlarla bağlı bu örgütler, komünistlerin yığın bağlarının geliştirilmesinde büyük öneme sahiptir. Her birimin ve ülkenin ekonomik-siyasal sorunlarını kendisine kalkış noktası yapan bu örgütler, siyasetten uzaklaşan, ya da tutunacak dalı kalmamış unsurları kazanmakta yakalanması gereken ana halkadır.

Partimizin yığın çalışmasının üçüncü halkası legal örgütlerdir. Yönetimde kimin olduğuna bakılmaksızın halk yığınlarının bulunduğu her örgütte komünistler çalışmak zorundadır. Yığınlar neredeyse biz de oradayız.

II

Faşist cunta geldiği andan başlayarak işçi sınıfımıza saldırdı, saldırıyor. Grevler kaldırıldı. Sendikalar kapatıldı. Tek tip sendikacılık dayatıldı. Toplu sözleşmeler oyuna dönüştürüldü. Kıdem tazminatları düşürüldü. Vergi yasasıyla vergiler azaltılıyormuş gösterilerek daha fazla vergi yükü bindirildi. Binlerce öncü işçi işkencehanelere, zindanlara atıldı. Fabrikalar kışlaya çevrildi.

Faşist cunta, işçi sınıfının biricik gerçek savunucusu ve yol göstericisi komünistleri işçi sınıfına karşı göstermek istiyor. İzmir ayaklanmasının kışkırtma olduğundan, "teröristlerin ideolojik amaçlarına alet olan işçilerin grevleri yüzünden ekonominin çok zarar gördüğünden" dem vuruyor. Kemalci "sınıfsız, imtiyazsız tek bir kitleyiz" edebiyatına sarılıyor. Ancak, toplumda bu demagojilerden en az etkilenen kesim oluşuyla işçi sınıfımız Türkiye devrimindeki öncü tarihsel misyonunu gerçekleştirmeye yetenekli olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Karşı-devrimin başarısıyla sonuçlanan son yılların savaşımı işçi sınıfımıza oportünistlerin ve küçük burjuva devrimcilerinin içyüzünü göstermiştir. Cuntanın azgın saldırısı karşısında oportünistler teslim bayrağını çekmişler, küçük burjuva devrimci akımlar ise, hem bireysel terör yoluyla savaşıma zarar vermişler, hem kendilerini yeni duruma uyarlayamayarak kabuklarına çekilmişlerdir.

İşçi sınıfımız, devrimci durum süresince başa güreşti. Özellikle sosyal demokrasi ve oportünizm tarafından bilinci bulandırıldı. Enerjisi yanlış kanallara akıtıldı, yoruldu ve yenildi. Şimdi işçi sınıfını yalnız bırakmamak, toparlanmasına, geçmiş dönemin derslerini çıkarmasına yardım etmek, onu yeni ve daha dinç bir saldırıya hazırlamak komünistlerin görevidir.

III

Türkiye bir küçük burjuvalar denizidir. Kırsal alanlarda olduğu gibi kentlerde de yoğun bir yığın bulunmaktadır. Bürokrasi, aydınlar, endüstrideki ve ticaretteki küçük burjuvalar önemli bir nicelik oluşturmaktadır.

Bu kesimler kendi içinde farklılıklar taşımaktadır. Endüstri ve ticaretteki küçük burjuva kesimler tekelci burjuvaziye bağımlılıklarından, mülkiyet sahibi olmalarından dolayı geçmiş dönemde en az hareketli kesim olmuştur. Aydınlar ve bürokrasinin alt kesimleri ise daha hareketli ve işçi sınıfımıza daha yakın görünmüşlerdir.

Küçük burjuvazi devrimimizin temel sorunudur. İşçi sınıfı küçük burjuvaziyi kendi hegemonyasına kazanmadan devrimi gerçekleştiremez. Faşist cuntanın yönetime el koyduğu bugün de bu durum değişmemiştir.

Faşist cunta, küçük burjuvaziyi bürokrasinin, aydınların alt kesimlerini yoksullaştıran bir siyaset izliyor. Bürokrasinin orta ve üst kesimlerini koruyan vergi yasası, bu kesimleri açlığa itiyor. Memurların ve aydınların her türlü demokratik kazanımları, devlet denetimi dışındaki örgütlenme hakları yok edildi. Cunta, küçük burjuvaziyi, devlete bağımlı Esnaf ve Sanatkârlar Derneği, Şoförler Derneği, vb., örgütlerde kendisine taban yapmaya çalışıyor. Komünistler hem faşizmin bu örgütleri kendi amaçları uğrunda kullanmasına izin vermemek, hem bu kesim içinde var olan her çeşit legal olanaktan yararlanabilmek için bu örgütlerde ve tüketim kooperatiflerinde, terziler derneği gibi kuruluşlar içinde çalışmak zorundadırlar.

IV

Türkiye küçük burjuvazisinin büyük bölümü kırsal alanda yaşamakta ve çalışmaktadır.

Ondokuzuncu yüzyıldan bu yana sürmekte olan Prusya tipi kapitalistleşme, 1960'larda ülke ekonomisinde tekellerin ağırlık kazanmasını, 1970'lerde de

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

finans-kapitalin egemenliğini getirdi. Aynı süreç tarımda da izlendi. 1950'lerde kapitalist gelişme yolunda bir patlama geçiren ülke tarımına asıl patlama 1960'larda geldi. O zamandan bu yana kırsal alanlar bir uçta tarım-tekellerinin, burjuvazisinin, bir uçta tarım proletaryasının ve arada dev gibi bir küçük üreticiler yığınının doğmasına tanık oldu. Kapitalizm kırsal alanlarda da egemenliğini tümüyle kurdu. Kapitalizm öncesi ilişkileri kendine uydurdu, böylece sömürüsünü daha da şiddetlendirdi.

Bugün, Türkiye tarımında tekelleşme oldukça ilerlemiştir. Tarım tekellerinin başında Üretim Çiftlikleri ile, EBK, TMO vb., kurumlarıyla devlet gelmektedir. Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak, eski toprak ağaları da tekelci tarım burjuvazisi, finans-kapitalin bir parçası konumundadır. Bu *tarım tekelleri, küçük üretici yığınları kendilerine taban yapmaktadırlar.*

Doğrudan devlet eliyle, finans-kapitalin dolaylı yöntemleriyle, ya da tekeldışı tarım burjuvazisi tarafından kurulan çok sayıdaki kooperatif, küçük tarım üreticisinin haklarını savunan örgütler olarak gösterilmeye çalışılıyor. Gerçekte ise bu örgütlerin başını tutan tekeller ve devlet, küçük üreticileri kendilerine bağlayarak, üretimde verimliliği artırarak ve bunun sonuçlarını kendilerine yontarak zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Tekellerle çok sayıda küçük üreticinin ortaklaşa yatırım yaptığı tarıma yönelik endüstri işletmeleri de aynı amaca hizmet ediyor.

Öte yanda, tarım küçük burjuvazisi tarafından kurulan kooperatifler de olabilir. Küçük üreticinin savunma örgütü olarak anlayabileceğimiz bu kooperatifler, tekeller karşısında daha iyi fiyat alma vs. gibi çeşitli yönlerde çalışma yürütür. Yine de, görmeliyiz ki, finans-kapitalin egemen olduğu bir ekonomide bu çeşit kooperatifler de tekellerin işine yarar, küçük üretici yığınları kendilerine taban yapmalarını kolaylaştırır. Tekeller, karınca sürüsü gibi bir yığınla ekonomik ilişki kuracağına, daha toparlanmış ekonomik ünitelerle ilişki kurar.

Finans-kapital egemenliği altındaki bir ekonomide kooperatifler, tekeller karşısında daha iyi ekonomik bir konum kazanmaya yarayabilir ama nesnel olarak tüm tarımı tekellerin tabanı yapar. Komünistler, bu örgütlerin nesnel işlevlerini dupduru görmeli, ama içine girip yoğun devrimci propaganda ve ajitasyon yürütmeli, hem de bu çeşit örgütlerin bu düzendeki çözümsüzlüğünü göstermelidirler.

Türkiye'nin ihracatının yarısından fazlasını tarım ürünleri oluşturmaktadır. Çeşitli yapısal sorunlarını çözebilmek amacıyla döviz dar boğazını aşmaya çabalayan finans-kapital için tarımsal üretimi artırmak, *verimliliği yükseltmek* ve bu yolla ihracat hacmini genişletmek turizm ve işçi dövizleri yanısıra önemli bir çözümdür.

Faşist cuntanın kırsal alana dönük siyaseti, tarım küçük üreticilerinin mülk süzleşmesini hızlandırmaktadır. Tarım küçük üreticilerini yığınsal olarak yoksullaştıran bir yoldan gerçekleştirilmek istenen tarımsal mekanizasyon ve büyük mülkiyeti güçlendirme siyaseti, vergi yasası değişiklikleri, tütün üretiminin kısıtlanması, çay üretimini kısıtlama planları, küçük üreticilerin devlet kooperatiflerindeki paralarına "bağış" diye el konulması, tarım kapitalistlerinin daha yüksek bir kâr elde etmesini sağlayan destekleme fiyat politikası ve ürünlerin karşılıklarının zamanında ödenmemesi gibi uygulamalarla açığa çıkmaktadır. Orta derecede ekonomik gelişme üzerinde faşizm, kendisine sınıfşal destek sağlamak için küçük burjuvaziyi ekonomik yönden destekleme gücüne sahip değildir.

Bu gerçekler karşısında partimiz, kırsal alanda yaşayan ve çalışan halk içinde parti örgütlenmesine daha büyük önem vermelidir. Kentlerdeki kırsal alanla bağını koparmamış işçi ya da başka kesimden yoldaşların bu alanda örgütlenme için görevlendirilmesini acil olarak ele almalıdır.

Partimiz, tarımdaki küçük üreticileri yoksullaştırmaya yönelik uygulamaları sergilemelidir. Tarım sorununu en kısa zamanda ele almalı, merkez yayın organında bu konuya ilişkin teoriksiyasal yazılara geniş yer vermelidir.

Partimiz, faşist iktidarın her alanda olduğu gibi, bu alandaki legal çalışma olanaklarını da kaldırmış olmasına karşın varolan, ya da kurulabilecek olan KÖY-KOOP, Ziraat Odaları, kırsal halk örgütleri gibi, *küçük üreticileri de bünyesinde toplayan legal örgütlerde, yönetimde kimin olduğuna bakmadan çalışmalıdır.*

V

1980 I. Leninciler Konferansı, merkezi ve yerel düzeylerde gençlik bürolarının oluşturulmasını, tüm Türkiye gençliğinin ülke çapında merkezi yığınsal örgütünün belkemiğini oluşturacak komünist bir gençlik hareketinin geliştirilmesini kararlaştırmıştı.

Gençlik büroları oluşturuldu ve yörelere göre değişen ölçülerde başarılı oldu. Komünist bir gençlik hareketi yolunda gelişmeler elde edildi. Gençlik örgütlenmesinin biçimi, genç komünizm sempatizanlarının partiye üye olabilecek düzeye gelmesinden önce disiplinli bir çalışma içinde uzun bir süre yetiştirilmesinin gerekliliği konularında önemli veriler sağlandı.

Faşist darbeyle birlikte gençliğe yönelik ağır bir saldırı başladı. Baskıların en yoğun olduğu alanlardan biri öğrenci gençlik oldu. Yüksek okullara asker yığıldı, yığınsal tutuklamalar yapıldı, yüksek okulların özerkliğini tümüyle yok eden yeni yasalar çıkarıldı, öğrencilerin kredi-yurt sorunları daha da ağırlaştırıldı. Cunta bu girişimlerle aynı zamanda öğrencileri birbirine kırdırmak gibi bir amaç güdüyor.

Partimiz, faşist baskılara ve cuntanın öğrencileri birbirine kırdırma, devletin baskı organlarının bir uzantısı olarak örgütleme taktiklerine karşı, *bu uygulamalara karşı savaşabilecek tüm örgütlerle eylem birliği* için ısrarla çalışmalı, bu örgütlere somut öneriyle gitmeli, bunu ileride yaratılacak Türkiye gençliğinin merkezi yığınsal örgütünün temellerinin bugünden atılmaya başlanması göreviyle birlikte ele almalıdır.

Partimiz, gençlik içindeki çalışmada spor klüpleri, izcilik dernekleri, gericiler eliyle kurdurulan resmi öğrenci dernekleri vs. gibi her türlü *legal olanaktan yararlanmalıdır.*

VI

12 Eylül faşist darbesinden sonra ülkemizde işçi-emekçi kadınların durumu iyice kötüleşti. Faşist diktatörlük, kadınlara karşı da böl-yönet taktiği uyguluyor. Kadın işçilere eşit ücret ödenmemesini, genel ücret düzeyini düşürmenin bir aracı olarak kullanıyor. Aynı zamanda, işsizlik sorununu askıya almanın bir yolu olarak, kadınları eve hapsetmeye, onların çalışmasını engellemeye hazırlanıyor.

Faşist diktatörlük, toplumu azaltmayı, toplumsal sorunları hafifletmenin yolu olarak görüyor. Kadınları aşağılayıcı bir biçimde boşanmaları çabuklaştırıyor, ailede erkeği kadına karşı sürüyor. Doğum kontrolu siyaseti aynı yöndedir. Şimdi evlenmelere de yasaklar getiriyorlar.

Geniş emekçi kadın yığınları, bir yandan ekonomik-toplumsal sorunların yükünü çifte taşımaya zorlanırken, öte yandan faşist diktatörlüğün kırım ve tutuklama kampanyalarında kocalarını, çocuklarını, kardeşlerini yitirmenin acısını yaşıyorlar.

Faşist diktatörlük onlara yönelik

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

yoğun bir ideolojik çalışma yürütüyor. "Kahraman ordumuzun yiğit evlâtlarının anaları" gibi demagojilerle analık duygularını sömürüyor. "Kurtuluş savaşımızın yiğit Türk kadını" demagojileriyle kadın emekçileri de Kürt-Türk diye bölmeye, onların orduya destek vermesini sağlamaya çalışıyor.

1980 I. Leninciler Konferansı, kadınları devrim savaşımına kazanmanın önemini vurgulamıştı. Konferans kararları doğrultusunda, bu soruna eğilecek merkezi ve yerel bürolar oluşturulmuştu Bugün kadınlar arasında çalışmanın önemi daha da arttı. Faşist diktatörlüğü devrimle yıkmak için kadın emekçileri bilinçlendirmek bugün can alıcı bir zorunluluktur.

Herşeyden önce kadın sorununun partili yoldaşlarımız arasında doğru kavranması gerekmektedir. Bunun için kadın büroları çalışmalarını hızlandırmalı, merkez yayın organımızı daha etkin biçimde değerlendirmeli, kadın sorunu üzerine ideolojik, siyasal ve tarihsel içerikli yazılarla beslemelidir.

Her düzeydeki parti örgütlerinde kadın yoldaşların oranının artırılması çabasını yoğunlaştırarak sürdürmeliyiz.

Yığınsal kadın hareketi ile işçi sınıfı hareketi arasında istediğimiz gibi bağ kurulmasında kadın işçilerin önemini kavrayarak, kadın işçilerin örgütlenmesine özel önem vermeliyiz.

Kadın çalışmasında Akşam Kız Sanat okulları, burjuva kadın örgütleri, ya da devletin, üniversitelerin çeşitli projeleri vb. her çeşit legal olanağı değerlendirebilmeliyiz.

VII

Finans-kapitalin çıkarlarının savunucusu olarak bugün iktidara el koyan ordu, halk yığınlarına karşı burjuvazinin en temel gücüdür. Burjuvazi, ordunun "kurtarıcı işlevlerinden" dem vuran propagandasını azdırarak devrimci durumda çeşitli yaralar almış olan ordudaki disiplin ve birliği güçlendirmeye çalışıyor.

Ancak bir yandan her gün kendisi gibi halk çocuklarını vurmak, kendi anası babası ile aynı çileleri paylaşan namuslu kişilere acı çektirmek zorunda bırakılan, öte yandan üstünün hakaret, küfür ve dayakları ile canından bezen ordu tabanındaki halk çocuklarının yarasının içten içe kanaması sürüyor.

Bugün yönetimde olan ordunun, yığınların zorla baskı altına alınmasının doğurduğu devleti yıpratıcı etkilerle ilk elden karşı karşıya gelmesi ordu içinde çalışmada yeni olanaklar açıyor.

Bu dönemde ordu içinde çalışma önemle ele alınmalı, bu çalışmayı Eşgüdüm Komitesi ilk elden yürütmelidir.

Ordu tabanındaki erlerin kalıcı olmadığı gözönüne alınarak, bu çalışmada assubaylar ve alt kademe subaylar başlangıç noktası olarak değerlendirilmelidir.

Ordunun subay ve assubay kadrolarını yetiştiren *harp okulları, assubay okulları ve öteki askeri okullar* içinde çalışmaya ve yüksek okullardaki yoldaşlar arasından askerde çalışma yapabilecek yoldaşlar yetiştirilmesine ağırlık verilmelidir.

Tabandaki geniş er yığını arasındaki yığın çalışmasında ordu içindeki komünistlerin yanısıra, çeşitli alanlarda çalışan yoldaşlardan da askerlik süreleri içinde yararlanılmalıdır.

Ordunun görev yaptığı her bölgede komünistler erler, assubaylar ve subaylar arasında çalışma yapmalı, kişisel ilişkiler kurmalı, sonuçları zaman geçirmeden EK'a iletmelidirler.

VIII

Faşist cuntanın ülke yönetimine el koymasıyla birlikte, şiddetli bir işkence-kıyım ve tutuklama dalgası tüm toplumu sardı. Yaklaşık yüzbin tutuklu var. Altı ay içinde bir o kadar kişi de işkenceye uğradı, birkaç ay gözaltında tutuldu.

Hapishanelerde tutuklular üzerinde fiziksel ve ideolojik baskı uç boyutlara vardı. "Zorunlu askerlik", insanlık dışı angarya çalışma, Kemalizm eğitimleri, meydan dayakları ve daha birçok Nazi türü uygulamalar hapishanelerden genel görüntülerdir.

Hapishaneler bugün devrimci savaşımın alanlarından biri olmuştur. Tutuklanan komünistler kendi iç örgütlenmelerini sağlamalı, konspirasyona ve güvenliğe özel önem göstererek partiyi güçlendirmelidirler.

Cuntanın uygulamalarının ve bu uygulamalara karşı verilen savaşımın, konulan eylemlerin faşizmi teşhir için taşıdığı önem kavranarak bu konularda en geniş belge ve bilgi dışarıdaki parti örgütlerine, merkez organa iletilmelidir.

Dışarıdaki parti örgütlerinin, hapishanedeki ya da işkencedeki yoldaşlarla ilişkiyi sürekli, sistemli duruma getirmeleri, yayınlar ve gereksinimleri sağlayarak içerideki yoldaşları desteklemeyi önemli bir görev olarak ele almalıdırlar.

İçerideki yoldaşlarımızın komünist morali üstün tutucu tavırlarının üyelere örnek olacak biçimde örgüt içinde yayılması sağlanmalıdır.

Dışarıdaki parti örgütlerinin hapisteki yoldaşların aileleri ve yakınlarına maddi ve moral destek vermeleri, bu çabaların komünist yığın çalışmasıyla birleştirilmesi günün önemli bir görevidir.

IX

Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı, halk yığınlarının *her* kesimi içindeki (ordu ve hapishanelerdeki çalışmanın özel koşulları dışında) yığın çalışmasında gözetilecek *ortak* hedefler olarak;

1. Parti örgütlenmesinin herşeyin başına alınmasını ve parti örgütlerinin daha sıkı bir illegal çalışmaya sokulmasını;

Parti çevresel örgütlenmesi olan muhabir gruplarının örgütlenmesine hız verilmesini, bunların da daha yetkin bir illegal çalışmaya sokulmasını;

2. Her kesime özgü ve ülke çapındaki genel ekonomik-demokratik istemlerin propagandası, işkence, tutuklamalar ve kıyımların teşhiri üzerinde yükselen yoğun bir *anti-faşist kampanya* örgütlenmesini, illegal anti-faşist savaş merkezleri kurulmasını;

3. Her alanda varolan her türlü legal çalışma olanağından yararlanılmasını, *üyelerimizin böyle örgütlerden birinde çalışması yönünde denetim* sağlanmasını;

4. Geçmiş dönemin devrimci savaşım geleneklerinin canlı tutulmasını;

5. Öncü kesimlerin elverişsiz bir platformda savaşa sürülmesiyle kırılmasına yol açacak yöntemlerin ve savaşım biçimlerinin kullanılmamasını;

6. Parti örgütlerinin özellikle kendi alanları ile ilgili bilgi ve belgelerle Merkez Organ'ı beslemelerini, Merkez Organ'da yayınlanacak ekonomik-demokratik istemlerle ilgili yayınlara ajitasyon-propagandada daha büyük yer verilmesini;

7. Tüm alanlarda ekonomik-demokratik istemler için, işkence, tutuklama ve kıyımlara karşı, *gerçek anti-faşist güçlerle tabanda eylem birliği için* ısrarla çalışılmasını;

8. Her alanda yürütülecek propaganda ve ajitasyonun, bu alanda yaşayan halk yığınlarının kendi sorunlarından, gereksinimlerinden ve isteklerinden yola çıkarak bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin bu kesimlere getireceklerini *somut* olarak göstermesi ve bu yolla sorunların iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna, faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlanması gerektiğini karar altına alır.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Dünya devrimi ve TKP

Emperyalizmle birlikte genel olarak sosyalizm için olgunlaşan dünyada devrim gerekliliği her geçen gün daha şiddetle kendini duyuruyor. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı, en başta komünist partileri dünya devrimi önünde ciddi sorumluluk taşıyor.

Lenin'in, Bolşeviklerin öncülüğünde Rus işçi sınıfı Ekim Devrimi ile dünya devrimini, kapitalizmden sosyalizme geçişi başlattı. Dünya devrimi, "devrimci merkezin nitel ve nicel olarak güçleniş ve egemen oluş sürecidir. Somut olarak Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin her alanda ilerlemeleri ve yeni ülkelerin de kapitalist sistemin zayıf halkalarında gerçekleşen devrimlerle sosyalist topluluğa katılmaları sürecidir. Bu süreç içinde, sosyalist sistemin her alanda emperyalizmi geçmesiyle çağ değişecek, sosyalizm çağı açılacaktır."

Dünya devrimi yalnızca sosyalist ülkelerin gelişmesine indirgenemez. Kapitalizmi yenebilmenin bir koşulu yaşayan sosyalizmin ilerlemesi, öteki koşulu kapitalist ülkelerde devrimdir. Tek başına reel sosyalizmin ilerlemesi yeterli değildir. Sosyalizm çağına ulaşmanın yükünü yalnızca sosyalist ülkelerin, önemli ağırlığıyla Sovyetler Birliği'nin sırtına yıkmanın nesnel güçlükleri vardır. Bunlar, bugüne değin proleter devrimlerinin az gelişmiş ülkelerde başarıya ulaşmasının sonucu olan nesnel güçlüklerdir.

Kuşkusuz sosyalizm çağına ulaşmanın en kestirme yolu, büyük emperyalist ülkelerde devrimin gerçekleşmesidir. Ne var ki, bu şimdilik ufukta görünmüyor. Sovyetler Birliği bu çağın ağır sorumluluğunu tüm güçlüklere karşın onurla taşıyor.

Sovyetler Birliği'nin dünyada oynadığı rol dünya devrimi açısından ele alınmalı ve bu temel hedef içinde değerlendirilmelidir. Dünya devriminin çıkarı, dünya devrimci merkezi olan Sovyetler Birliği dahil, tüm parçaların çıkarlarından önde gelir. "Dünya devrimci merkezinin, tekil ülkelerde, ya da ülke topluluklarında birlikte oluşan devrimler yoluyla gerçekleşmekte olan dünya devrimine can alıcı bir etkisi vardır. SSCB'nin dünyada tuttuğu yer, SBKP'nin dünya komünist hareketinde en büyük otoriteye sahip bir parti oluşu temel olarak buradan kaynaklanmaktadır."

Sovyetler Birliği'nin dünyadaki başta gelen rolü uluslararası devrime yardımcı olmaktır. Bunu yapabilmek için elindeki en güçlü aracı ekonomik gelişmesidir, ekonomik siyasetidir. Uluslararası devrime ana etkisi ekonomik siyaseti yoluyladır. Sovyetler Birliği dünya devrimine doğrudan da yardım eder ama bunun sınırı "Sovyet iktidarının kendi gücüyle uygun yardım biçimini seçmesidir".

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler açısından görev bir yandan sosyalizmi ilerletmek, öte yandan barış siyasetiyle, en başta bunun için, ama aynı zamanda dünyadaki tüm devrimci savaşımlar için elverişli koşullar yaratmaktır.

Bugün iki dünya sistemi vardır ama bir tek dünya pazarı vardır. Kapitalist sektör de, sosyalist sektör de onun parçalarıdır. Tek bir dünya pazarının parçaları olan ülkeler birbirleriyle ekonomik ilişkilere girmeden yaşayamaz. Emperyalizmi bir çırpıda ekonomik olarak geçmek olanaksızdır. Emperyalizm yarışa eşitsiz başlamış, dünyayı sömürerek hâlâ da eşitsiz koşmaktadır. Sonra barış dönemleri kapitalizmin de nefes aldığı, geliştiği dönemlerdir.

Eşitsiz gelişme, kapitalizmin her barışçıl dönemini aynı zamanda yeni paylaşımların "zorunlu" olduğu bir noktaya vardırır. Emperyalizm dünyada ağırlıkta oldukça, barış dönemi savaşa hazırlık dönemidir. Bu nedenle, varlığı ve gücüyle dünya savaşının önünde tek engel olmasına karşın, sosyalist sistem savunmasına büyük önem vermek zorundadır. Bu da, sosyalist ekonominin gelişmesini yavaşlatmaktadır.

Kapitalist emperyalizm, çelişkilerle dolu bunalımlı yapısına rağmen, üretim güçlerini büyük adımlarla geliştirme yeteneğini göstermiştir. Emperyalizmin, bir dizi devrimle vurmadan, salt sosyalist sistemin ekonomik güçlenmesi sonucu, evrim yoluyla çökeceğini düşünmek, dünya devrimi hedefini geri çekmektir. Kapitalist ükeler komünist partilerinin görevlerini pasifist bir barış savaşımı ve reformist siyasetlerle sınırlandırmak demektir. Dünya sosyalist sistemi ile kapitalist ülkeler işçi sınıfının proleter enternasyonalist birliğini, genel demokratik içerikli bir uluslararası dayanışma düzeyine indirmek demektir. Emperyalist ülkelerde nesnel temeli çok güçlü olan oportünizmin büyümesine yolu açmak demektir.

Günümüz dünyasının somut güç dengesi içinde barışçıl yoldan devrim bir hayaldir.

Türkiye jeopolitik konumuyla emperyalizm için can alıcı önem taşıyan bir ülkedir. NATO'nun üyesi, emperyalizmin bölgede üslerle donatılmış ileri karakolu, Sovyetler Birliği'nin baş belâsı bir kapı komşusudur.

İran'da Şah rejiminin yıkılması ve Afganistan devriminden sonra emperyalizmin Orta Doğu'daki manevra alanı daraldı. Emperyalizmin yörede zayıflayan askersel-siyasal konumlarını güçlendirmek, enerji sorununu çözmek için şiddete başvurma eğilimleri güçlendi. Emperyalizmin bu siyaseti ile Türkiye finans-kapitalinin yayılma gereksinimi üstüste düşüyor. Finans-kapital, Türkiye'yi emperyalistleştirerek, devlet-tekel kapitalist işleyişte üst bir aşamaya çıkarak sorunlarını çözmek istiyor. Ülke içinde işçi ve emekçi yığınlara karşı kanla yürüyen diktatörlük, ülke dışında komşu ülkelere karşı saldırı ve serüven vadediyor.

Türkiye, Orta Doğu'da emperyalist sermayenin atlama tahtasıdır. ABD emperyalizmi bölgede deşifredir. Sermaye ihracında güçlüklerle karşılaşmaktadır. Türkiye finans-kapitali bölgeye kendi başına açılacak güçte olmadığından, emperyalizmin yağmasına maşalık eden bir küçük ortak olma çabasındadır. Tarihsel bağlar nedeniyle, Türkiye için az gelişmiş Asya ve Afrika ülkelerine açılabilmek, Arap-İslam dünyasına diş geçirebilmekten geçiyor.

Faşist iktidar bugün bir yandan Orta Doğu ülkelerine karşı emperyalizm ile işbirliği yaparken, öte yandan düşlediği yağmadan büyük bir pay koparabilmek için İsrail'e karşı Orta Doğu ülkeleri ile diplomatik ilişkilerini yoğunlaştırıyor. Bir alt paylaşım savaşının hazırlıklarını yapıyor. Hemen bir savaşa kalkışsa da kalkışmasa da, Türkiye ekonomisinin askerselleştirilmesi ve faşist generallerin yönetiminde kalması, doğu Akdeniz ve Orta Doğu'da barışa yönelik en büyük tehdittir.

Bölgemizde barışı sağlamanın yolu Türkiye devriminden geçiyor. Türkiye'de devrim, sosyalist sistem ve dünya devriminin çıkarları açısından büyük bir işlev görecektir. Bu devrimin ekonomik, toplumsal, siyasal, stratejik, ideolojik sonuçları dünya çapında olacaktır. Faşist darbe, Türkiye işçi sınıfının ve

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

tüm devrimci güçlerin Türkiye'yi emperyalist zincirden koparma görevini ortadan kaldırmadı. Bu dünya devriminin, ülke koşullarının önümüze koyduğu bir görevdir. TKP'nin Leninci kanadı bu nesnel gereklililiklerin yarattığı bir çizgidir.

Dünyanın bu parçasında sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirebilmek için, dünya komünist hareketinde de yanlışlar yapılabileceğini akılda tutarak devrimin yolunu çizmemiz, Marksizmin devrimci özünü her türlü bulandırmaya karşı korumamız gerekir. Dünya komünist hareketinin ideolojik birliği parçalanmıştır. Komintern'in kapatılmasından önce başlayan bu gelişme, örgütsel birliğin ortadan kaldırılmasıyla hızlanmıştır. Kendi içinde derin farklılıklar taşımasına karşın, dünya komünist hareketi bir bütün olarak da sağa kaymıştır.

Lenincilerin bu saptamaları Afganistan ve Polonya olaylarının yanısıra, özellikle faşist cuntayla birlikte Türkiye devriminin özgül sorunları çevresinde de kanıtlandı. TKP'nin 49 yıldır kongresinin yapılmamasını, Politik Büro kararıyla Merkez Komitesi üyelerinin ve partinin üçte birinin partiden ihraç edilmesini ve bu suçları işleyenlere karşı çıkılmamasını onaylamıyoruz. ... Kanıtları var dendiği halde hiçbir kanıt göstermeden Hafizullah Amin'e ajan, faşist denmesini onaylamıyoruz. Afganistan'da Hafizullah Amin'in CIA ajanı olarak değil, Afganistan devriminin gerçek lideri olarak tanıyoruz. Amin'in ve partinin 97 liderinin başına gelenleri tarihsel bir haksızlık olarak görüyoruz.

Polonya olaylarında Polonya Birleşik İşçi Partisi derinden suçludur. Polonya olaylarının nedenlerine korkusuzca işaret edebilirsek, bundan Leninizm kazançlı, burjuvazi zararlı çıkacaktır. Polonya'da sosyalizmin demokratik yanı, toplumun istemlerini karşılamaz biçimde geride kalmıştır.

Polonya işçi sınıfının büyük bir bölümü Komünist Partisi'ne karşı sokağa çıktı. İstemler özünde haklıdır. Alet edildikleri yön haksızdır. Sosyalizm düşmanlarının haklı bir isteğe el koymalarıyla o haklı istek, sosyalizme karşı bir istek olarak patladı. İşçi sınıfı bölünüyor. Sosyalizmin geleceği tehlikeye giriyor.

Sosyalist toplumda sendikaların örgütsel planda devletten bağımsız, göstermelik olmayan, işlevli birer sınıf örgütü olarak örgütlenmesi gereğine karşı çıkan görüşler doğru değildir. Sosyalizmde sendikaların bu rolünün tanınmasını istemek haklı bir istektir.

Dünya sosyalizminin somut koşullara ve öznel hatalara bağlı olarak olması gerekenden geride kalan demokratik yönü gelişmelidir. Sosyalist sistem, emekçi yığınların haklı istemlerini dile getiren bir demokratikleşmeye girmek zorundadır. Gelişmeler zorluyor. Partiler bunu görmedikçe düşmanlar yararlanıyor. Ve de bu demokratikliğin geliştirilmesi sürecine, Marksizm-Leninizme karşıt bir yön verilmemesi, oportünizme, revizyonizme, "Batı hayranlığı"na kapının kapalı tutulması gerekir. İşçi ve emekçi yığınlar için Marksizmden daha gerçek bir demokratiklik yoktur.

12 Eylül faşist darbesi karşı-devrimin ne denli uluslararası birlik içinde Türkiye devrim hareketine saldırdığının kanıtıdır. Dünya komünist hareketi Türkiye'de devrimci savaşa bugün verdiğinden çok daha fazla destek verebilir. Emperyalizmi ardına almış bu darbe, dünya komünist hareketine de uyarıdır.

Sovyet basınında ve öteki sosyalist ülkelerin basınında 12 Eylül faşist cuntasının "sağa da sola da karşı ılımlı cunta" olarak değerlendirilmesi, yerli ve yabancı finans-kapitalin çıkarlarını yansıtan faşist niteliğinin gözlerden gizlenmesi yanlıştır. Sovyet halkına ve dünya işçi sınıfına yanlış bilinç verir.

Türkiye işçi ve devrimci hareketinin ezici çoğunluğu cuntayı faşist olarak nitelerken takınılan bu tutum, Türkiye devrim hareketine zarar veriyor. Cuntaya karşı enternasyonal bir direnişin gelişmesini engellemesi, anti-Sovyetizmi dolu dizgin azdırması yanında çok daha ağır sonuçları olacaktır. Bu tutumun dünya devrim hareketine ve Sovyetler Birliği'ne kazandırdığı birşey yoktur. Faşist cunta karşısında alınan tutum genelin çıkarıyla uyumsuzdur. Ne Türkiye işçi ve komünistlerinin, ne Sovyetler Birliği'nin, ne dünya devriminin herhangi bir gerçek çıkarını yansıtmamaktadır.

Bu birkaç örnekden anlaşılacağı gibi, dünya komünist hareketini ilgilendiren çeşitli konularda komünist partilerinin bazılarından, başka bazı konularda başka bazı partilerden farklı düşünüyoruz. Bu farklılıklar dünya komünist hareketinin bir parçası olmamıza engel değildir. Türkiye Komünist Partisi Leninci kanadı dünya komünist hareketinin doğal üyesi, kopmaz parçasıdır. TKP Leninci güçleri, Leninizm kavramını, proletarya diktatörlüğünü, proleter enternasyonalizmini, devrimi reddetmeyen, NATO'yu onaylamayan bir harekettir!

Bizim için dünya devrimine, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelere karşı tutum, proletarya enternasyonalizminin ana ölçütüdür. Dünya devriminin çıkarlarına, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarlarına ters görüşler, anti-Sovyet görüşlerdir.

Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir. Dünya devriminin ana gücüdür. Onun uzun erimli, gerçek çıkarları ile dünya devriminin çıkarları arasında nesnel çelişki yoktur. Sovyetler Birliği'nin çıkarları dünya devriminin çıkarlarına bağımlı, onunla uyumlu çıkarlardır. Sovyetler Birliği ile hiçbir ülkenin uzun erimli gerçek çıkarları arasında çelişki yoktur.

Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi oluşu, doğru ya da yanlış siyaset izlemesiyle bağlı olmayan nesnel bir konumdur.

Her komünist partisi, her komünist eşittir. SBKP eşitler arasında birincidir. Onun, komünistlerin gözü önünde sahip olduğu yüce yer, yanlışıyla, doğrusuyla ardında getirdiği şanlı tarihten ve insanlık için bugün de yaptıklarından kaynaklanan moral bir konumdur. Bu konumun, her yeni tutumda yeniden kazanılması gerekir.

Komünist partileri, sosyalist bir ülkenin partisi bile derin yanlışlara düşebilmektedir. Yanılmaz kişi, yanılmaz örgüt yoktur. Dünya işçi sınıfının genel savaşına zarar veren durumlarda sesini yükseltmek her komünistin görevidir. Bugün, dünya komünist hareketindeki yanlış görüşler büyük ölçüde bu ilkenin uygulanmamasıyla beslenmektedir. Leninciler, hem TKP içinde, hem uluslararası alanda açık konuşma yanlısıdır. Bu yol "bölücü" değil, gerçek birleştirici ve ilerletici yoldur. Yanlış tutumları en çabuk giderme yoludur.

TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunun nesnelliğini bir an gözden kaçırmadan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için çalışacaktır.

TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'ni, tüm yaşayan sosyalizmi gücü yettiğince her türlü düşmana karşı yıllardır savunuyor, sonuna dek savunacaktır. Her zaman dünya devriminin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmuştur, bundan sonra da tutacaktır. Bunu insanlığın komünizmle gerçek uygarlığa kavuşacağına inandığı için ve Türkiye'de devrimi yapacak kadroları, yığınları eğitmek, onları engel tanımaz olaylar durumuna getirmek için yapmaktadır.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

K nspirasyon v kadro güvenliği

Burjuva devletini parçalayıp, yerine proletarya diktatörlüğünü kurmayı amaçlayan bir komünist partisinin *her zaman*, en "özgür" koşullarda bile gizli yönü olmak zorundadır. Ülkenin siyasal koşulları legal çalışmaya ne denli büyük olanaklar sağlarsa sağlasın, komünist partisi bu olanakları sonuna dek kullanırken, kadrolarını burjuvaziye kaptırmadan her an gizli çalışmaya dönebilecek biçimde örgütlenmelidir. Burjuvaziyi yıkmak isteyen hiçbir hareket onun demokrasisine güvenemez.

Türkiye Komünist hareketinin, genel olarak devrimci hareketin konspiratif çalışma geleneği sınırlıdır. İşçi sınıfı içinde, gençlik örgütlenmesinde çeşitli dönemlerde illegal örgütlenmeler kurulmuş, ama uzun süreli olmamıştır. Konspiratif çalışma yöntemleri nesilden nesile, yaşlıdan gence geçerek gelmemiştir. TKP içinde uzun yıllar yönetime yapışan oportünizm, böyle bir deney birikimi olmamasının legalizm hastalığının başlıca sorumlusudur.

TKP'nin menşevik yönetimi konspirasyon ilkelerini uygulamaya, günün koşullarına uyarlanmış bir kadro güvenliği siyaseti saptamaya gerek duymadı. Konspirasyon ideolojik konularda ve bizans oyunlarında kullanıldı. Yönetim kadrolarının güvenliği burjuvazi ile uzlaşarak sağlandı. 12 Eylül'den sonra, faşist cuntaya "faşist" diyememelerinin önemli nedenlerinden biri de budur.

TKP'nin bolşevik kanadı, konspirasyon ve kadro güvenliğinin ilkelerini öğrenip, savaş içersinde zenginleştiriyor.

12 Eylül faşist darbesi ile bu sorun canalıcı bir önem kazanmıştır. Savaşabilmemiz konspirasyon ve kadro güvenliği ilkelerini yaratıcı uygulayıp zenginleştirmemize bağlıdır.

Parti örgütlenmesi

Yeni koşullarda parti örgütü baştan aşağıya yeniden örgütlenmelidir. Örgütlenmede gösterilecek ustalık, siyasal polisin vuramamasını, vurursa da aldığı kadarıyla kalmasını sağlayacaktır.

Bir yandan siyasal polisin elindeki bilgiler eskitilirken, öte yandan karşıbilgi toplama ve merkezileştirme çalışmaları yürütülmelidir.

Partide tüm yatay kanallar çok zorunlu ayrıcalıklar dışında kaldırılmalıdır. Bütün birimler dikey ilişkiler temelinde oluşturulmalıdır. Parti eğitimi, sekreterler eliyle yürütülmelidir.

Partinin sempatizan halkaları ve çevresel örgütleri bu döneme uygun eylem biçimleri ile olabildiğince genişletilirken, partiye üye almada geçen döneme göre daha *tutucu* davranılmalıdır.

Faşist cuntaya karşı savaşta yayınlarımızın militan kadrolara, fabrikalara, halkımıza ulaştırılması canalıcı bir önem taşıyor. Bunun için illegal yayın dağıtım ağımız *temassız* ilişkiler temelinde yeniden örgütlenmelidir. Yayın kanalları parti örgütünden ayrı oluşturulmalıdır. Bölgelerde döneme uygun yayın dağıtım biçimleri yaratıcılıkla uygulanmalıdır.

Parti içi haberleşme kanallarımız parti çalışmasını aksatmadan yürütebilmemizin anahtarıdır. Bu kanallar yeni olanaklarla genişletilmeli ve daha güvenlikli duruma getirilmelidir.

Konspirasyon ilkelerinin parti düzeyinde iyi uygulanabilmesi ve kadro güvenliğinin sağlanması uzmanlaşmış kadro sorunudur. Önümüzdeki dönemde gizli çalışmanın çeşitli yönlerinde uzmanlaşmış, güvenilir, yavan günlük çalışmaya yatkın, teknik kadrolar yetiştirmeye hız vermeliyiz.

Kadro güvenliği

Partimiz 12 Eylül faşist darbesı ile gelen gericilik döneminde genel olarak kadrolarını, özel olarak yönetici kadrolarını korumaya her zamankinden daha büyük önem vermelidir. Önümüzdeki dönemde konspirasyon ilkeleri eksiksiz uygulanmalı, partinin olanaklarının önemli bölümü kadro güvenliğine kaydırılmalıdır. Bu yönde alınacak somut kararlar yerel ve merkezi yönetim organlarının sorumluluğudur.

Çalışmalarda genel olarak uygulanacak noktalar

Komünist için konspirasyon yaşamın doğal parçası olmalıdır. Gizlilik ilkeleri tüm birimlerde bir *alışkanlıklar dizisi* olarak uygulanmalıdır. Bu ilkeler çalışmayı aksatan, geciktiren engeller olarak görülmemeli, inatçı biçimde uygulanarak, yaşam içerisinden çıkan yeni olanaklarla zenginleştirilmelidir. *İyi bir komünist, yaratıcı bir konspiratördür.*

Konspirasyon bir yönüyle küçük küçük, tek başına önemsiz görünen bir sürü basit önlemden oluşan bir bütündür. Her küçük parça tek başına ne denli önemsiz görünse de, uygulanmadığında bütünü tehlikeye sokar. Yeni dönemde en küçük önleme boş verilemez.

Konspirasyon ilkelerinin uygulanmasında önem verilmesi gerekli bir nokta da ne rahat, ne diken üstünde olmaktır. İlki önlemleri önemsememeyi, gevşekliği, ikincisi panikçiliği besler. Önemli olan bu ilkeleri *serinkanlılıkla* ve *gösterişsiz* yaşama geçirebilmektir.

Bugün gericilik koşulları altında savaşıyoruz. Siyasal polis her dönemden daha fazla ve her türlü yöntemle üzerimize geliyor. Bunun için partililer çalışmalarında aşağıda sıralanan noktalara özellikle dikkat etmelidirler:

1. Partinin ve yönetici yoldaşların evleri, aynı komite üyesi yoldaşlar ve alt örgütler tarafından *hiçbir koşul altında* bilinmemelidir. Bu evlerde yaşayış biçimleri çevreden koparılmamalıdır.
2. Siyasal polis iz sürerken aile ve yakın akraba bağlarını kullanıyor. Bu bağlardan olabildiğince kaçınılmalı ve bu ilişkiler ustaca düzenlenmelidir.
3. Buluşmalarda kullanılan yerler sık sık değiştirilmelidir. Buluşmalar tam zamanında yapılmalı, buluşma takvimleri şifreli olarak saklanmalı ve taşınmamalıdır.
4. Genel olarak yazılı belge taşınmamalıdır. Taşınması mutlak gerekli ise şifrelenmeli ve ustalıkla gizlenmelidir.
5. Buluşma ve toplantılarda tehlike işaretlemesi mutlak kullanılmalı ve her defa değiştirilmelidir.
6. Buluşan yoldaşlar, buluşma örtüsünü önceden karşılıklı olarak hazırlamalıdırlar.
7. Konspirasyon ve kadro güvenliği konusu parti toplantılarında gündem maddesi olarak konmalı ve yerel uygulama tartışılmalıdır.
8. Partiliye somut çalışmalarında yardımcı olacak parti güvenliği el kitabı çıkarılmalıdır.

Konferans belgelerinin yayınlanması üstüne

Sınıfına, yığınlara karşı sorumlu olan komünist partisinin, çalışmasını yığınların denetimine sunması bir yükümlülüktür, Leninci disiplin anlayışının kopmaz bir parçasıdır. Bu açıklık, yayınla ve özellikle parti çalışmasında odak noktalarını oluşturan üst düzeyde toplantıların belgelerini yayınlamakla sağlanır.

Türkiye Komünist Partisi 1980 I. Leninciler Konferansı'nın karar ve tutanaklarının yayınlanması, Türkiye komünist hareketinin 60 yıllık tarihinde önemli bir adım olmuştur.

Bu gerçekleri burada yine saptayan Türkiye Komünist Partisi II Leninciler Konferansı;

— Konferans belgelerinin (kararlar ve tutanakların) en kısa zamanda yayına hazırlanmasını;

— Eşgüdüm Komitesi'nin uygun göreceği bir tarihte yayınlanmasını;

Bu hazırlığı yürütmek, açıklanması konspirasyonu bozacak bölümlerde çıkarma ve düzenlemeleri yapmak ve dil, uslûp gibi biçimsel değiştirmeler yapmakla yetkili bir komisyonun görevlendirilmesini, bu komisyonun EK'ya bağlı olarak çalışmasını karara bağlar.

Ayrıca, başta Eşgüdüm Komitesi olmak üzere, sorumlu parti örgütleri Türkiyeli tüm devrimci örgütlere ve dünya komünist partilerine Konferans üstüne açıklayıcı bilgi vermekle görevlidir. Bu görevin bir parçası olarak, Konferans belgelerinin hangi yabancı dillerde de yayınlanacağı, Eşgüdüm Komitesi'nin kararına bırakılmıştır.

Gerici sendikaları gericiliğe karşı silaha dönüştüreceğiz

İşçi sınıfının kızıl bayrağını g rici sendikalara da dik ceğiz

Seydi Gür

Komünistler devrimci coşkuyla serinkanlı bilimsel yanaşımı birleştirerek değerlendirme yaparlar. Ülkemiz gericilik dönemine girdi, devrim hareketi geçici olarak yenildi. Ancak bunu böyle açıkça koyarsak yenilgiden ders çıkarırız, yenmeyi öğreniriz ve günün görevlerini doğru saptar, halk devrimini başarıya ulaştırabiliriz.

Faşist cunta DİSK üyesi işçilerin öfkesini, birçok ülkenin tepkisini birden çekmemek için, "faaliyetlerini durdurma" maskesi altında DİSK'i kapattı. Genelinde cunta işçi sınıfının üzerine karabulut gibi çöktü, işçilerin savaşarak elde ettikleri birçok kazanım elden alındı. Faşist cunta altı ayı aşkındır, çeşitli demagojilerle, çeşitli şovenist tatbikatlarla (hem askeri, hem de sivil, örneğin "ne mutlu Türküm diyene" yaygaraları) anarşi teraneleriyle, son olarak da Ermenilere karşı şovenist propagandayla bilinç bulandırıp zaman kazanmaya çalışıyor. Ancak Türkiye'nin acımasız gerçekleri, bu demagojileri kayalara çarptırıyor.

Bunun en canlı örneği 506 sayılı SSK yasasıyla ilgilidir. Bu yasayla, faşist cuntanın demagojileri yaya kaldı, cuntanın kimliği geniş yığınlar önünde netleşti. Bu yasaya, asgari ücret komisyonuna, YHK'ya karşı, yavaş da olsa tepkiler birikiyor. Türk-İş yönetimi tansiyonu düşürmek için çaba harcıyor. Bununla bağlı olarak, Türk-İş yönetiminde bir iç kavga çıktı.

Türk-İş içindeki kavganın gerçek ve göstermelik yönleri vardır. Gerçek yönü şudur ki, faşist cuntanın işçi hakları konusundaki açıkça işçi düşmanı uygulamalarıyla ve işçi sınıfının içinde bulunduğu yaşam koşullarıyla, Türk-İş yönetiminin üstlendiği yatış-

Devamı 16 sayfada

Oportünist,
12 Eylül darbesiyle gelen ortamda
yalnızca *ekonomik sendikal ve demokratik*
savaşımı geveler. Bunu da devrimi
engellemek *için yapar.*
"Faşist cuntayı yıkalım"
yerine, "iş-ekmek özgürlük" der.
Bu dün olduğu gibi, bugün de,
sendikal siyaset düzeyinde kalmak demektir.
Faşist cuntanın kanlı yönetimi altında
bu istemlerin gerçekleşebileceği hayallerini besler.
Komünist, bu istemleri,
cuntayı yıkmanın, devrimi yapmanın
zorunluluğunu yığınlara göstermek için kullanır.
Zorbalık yıkılmadan
bunların elde edilemeyeceğini,
savaşın yönünü **devlete el koyma**
yönünde tutmak gerektiğini anlatır.
Tüm ekonomik-sendikal ve demokratik
istemleri günün ana görevine, faşist cuntayı
yıkma görevine bağlar. "İş-ekmek özgürlük"
değil, iş-ekmek özgürlük **için**
faşist cuntayı yıkalım" der.

Baştarafı 15. sayfada

tırma, işçi haklarını savunuyor görünme, tansiyonu düşürme işlevlerini yerine getirmesi, hele ki Sadık Şide hükümetteyken, olanaksızdır. Türk-İş yönetimi tabanını aldatamayacak bir durumda olmanın sıkıntısı içindedir ve bu gerçek bir sürtüşme yaratmakta, aldatmanın yolları konusunda tartışma çıkarmaktadır. İşin gerçek yönü budur.

Kavganın göstermelik yönü ise başlıbaşına bu sürtüşmenin bile bir aldatma aracı olarak kullanılmasıdır. Gazetelerde "Türk-İş Şide'yi tercihe zorluyor" deniyor, Türk-İş içindeki tartışma demokrasiye, işçi haklarının var olduğuna örnek(!) olarak gösteriliyor. Denizcier, Şide bizi bağlamaz diyerek "işçiden yana" görünmeye çalışıyor.

Türk-İş içindeki sürtüşmenin yanısıra, Türk-İş'in asgari ücret konusunda komisyonda ve YHK'daki sürtüşmeleri de çok ilginçtir. Komisyondan çekilip, işçi haklarını şovalyece savunuyor gözükürken sonuçta daha düşük bir asgari ücretin çıkmasına katkı yapabilir. Hem çekilip, hem de onlarsız belirlenecek asgari ücrete saygılı olacaklarını söylüyorlar. İşçiler, Türk-İş sözcülerinin katılacağı bir komisyonun belirleyeceği asgari ücrete bile saygı duymayacakken, Türk-İş yönetimi "işçi haklarını savunma" adına şövalyece bir komedi oynuyor.

İşleri zordur. Ekonomik bunalım tüm şiddetiyle sürüyor. Bu ekonomik bunalımın yeniden devrimci duruma yükselmesine yardımcı olmak, faşist cuntanın demagojilerle zaman kazanmasını engellemek, gerçekçi istemlerden tutarak işçi sınıfımızı yeniden sağlam adımlarla savaşa hazırlamak komünistler olarak görevimizdir. Bu görevi yerine getirmede, gerici sendikalarda çalışmak da önemli bir yer tutar.

Bu konuda ileri işçilerde güçlü bir sınıf sezisi var. Günümüz koşullarında bunun özel önemini kavrıyorlar. DİSK üyesi işçiler Türk-İş'e üye oluyorlar. Bu, faşist cuntanın DİSK'e el uzatmasına karşı çıkmamak için değil, tam tersine, daha büyük ve güçlü bir karşı çıkış hazırlığıdır. DİSK'e ve tüm ekonomik demokratik haklara, Türk-İş tabanında devrimci savaşımdan uzak tutulmak istenen işçilerle birlikte sahip çıkma hazırlığıdır. Yalnızca DİSK'e değil, faşistleştirilmek istenen Türk-İş'in tabanına sahip çıkmadır.

Gerici sendikalarda çalışmak, yalnızca bugünün özel koşullarında değil, zaten her zaman büyük önem taşır. Bu konuda Lenin şöyle diyor:

"Gerici sendikalarda çalışmamak demek, gerektiği kadar gelişmemiş olan, ya da henüz geri olan işçi yığınlarını, gerici liderlerin etkisine, burjuva ajanlarının aristokrat işçilerin ya da burjuvalaşmış işçilerin etkisine terketmek demektir" (*Sol Komünizm*, s.50).

Yine Lenin aynı kitabında şöyle diyor:

"Ve mutlaka yığınların olduğu yerde çalışmak gerekir. Asıl kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proleter ya da yarı-proleter yığınların bulunduğu her yerde (bunlar en gerici eğilimde olsalar bile) metotlu, azimli, inançlı ve sabırlı bilinçlendirme çalışmasıyla bütün fedakârlıkları göze almak, en büyük engelleri göğüsleyebilmek gerekir. Sendikalar ve (bazı durumlarda) işçi kooperatifleri ise yığınların bulunduğu örgütlerin ta kendileridirler"

Komünistler olarak ilkemiz yığınların olduğu yerde olmaktır. Onların içinde kaybolmadan ve yığınlardan kopmadan sosyalist bilinç vermek görevimizdir. Bu açıdan gerici sendikalarda çalışmak özel bir önem taşır. Faşist cunta mezar kazıcılarını çok iyi biliyor. Faşist cuntaya karşı bu önemli silahı akıllı bir şekilde kullanmak, gerici sendikalarda yaratıcı bir çalışma yürütmek zorundayız.

"Kitlelerle ilişki içinde ısrarlı çalışma için kendini pekiştirmeyi başaran bir parti, kendi öncüsünü örgütlemeyi başaran ve güçlerini proletaryanın her hayat emaresini sosyal-demokratik (komünist—İ.S.) bir ruhla etkileyecek şekilde yönlendiren ileri sınıfın partisi — böyle bir parti ne olursa olsun kazanacaktır" (*Kitle İçinde Parti Çalışması*, s.97-98).

BELGE:

Kubilay Sönmezbaş,
İGD'nin Karabağlar sorumlusudur.
İzmir 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde verdiği bu ifadenin yanısıra, Sönmezbaş aynı "itirafı" 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde, dosya numarası 1981/76 olan davada da yapmıştır.
O davada, sözlü olarak İzmir'de MİT'le ilişki kurduğu 142367 nolu telefonu da vermiştir.
Ajanları açık etmek komünistlerin, bilinçli işçilerin görevidir.

4. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığına,

Sanık Savunma
1981/1319

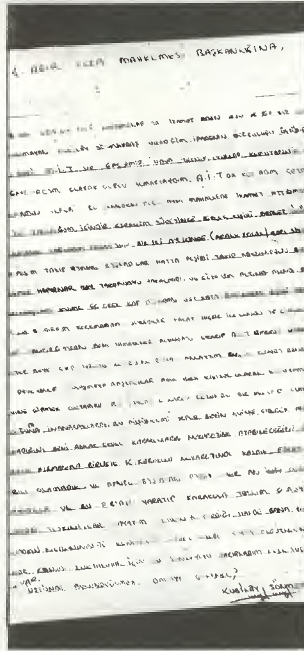
1957 Gaziantep doğumlu ve ... Karabağlar'da ikamet eden, evli ve bir kız çocuk babası olan ve sabıka kaydı bulunmayan Kubilay Sönmezbaş verdiğim ifadenin doğruluğu üstüne yemin ederim. Uzun bir müddetten beri MİT ve Gaziemir Hava Teknik Okullar Komutanlığı bünyesinde bulunan AİT'de gayri resmi olarak görev almaktayım. AİT'de kot adım Çetin, MİT' de ise Faruk'du. Görev almamın sebebi, 20 seneden beri aynı mahallede ikamet ettiğimden dolayı çevreyi ve kişileri iyi tanıdığım içindir. Görevim süresince birçok kişiyi adalet önüne çıkardım ve adaletin yerini bulmasını sağladım. Fakat son bir iki ay içinde (Aralık-Ocak) bazı siyası örgütler şüphelenmeye ve peşimi takip etmeye başladılar. Hatta peşimi takip edenlerden birisi, Kemal, AİT görevli assubay Sefer Hepyanar Bey tarafından yakalandı ve gözetim altına alındı. Bu sefer de göz altına alınanların arkadaşları evime gelerek kapı dışından üst kata bağırarak eşimi tehtide başladılar. Durumu hemen MİT'e bildirdim. Korkmamamı söylediler fakat hiçbir ilgilenen de olmuyordu. Sonra öğrendim ki deşifre olup tanındığımdan beni himayeleri altından çıkarıp AİT emrine vermişlerdi. Kom. Tüm General Saffer Bey'e çıkıp durumu kendisine bizzat anlattım. Birçok konuda bana yardımcı oldu. Sık sık evimin etrafında devriyeler dolaşmaya başladılar. Ama beni kişisel olarak koruyamıyorlardı. Beni örgütten ancak cezaevine girmek kurtarırdı. Bu sayede onların gözünde bir muhrip olmaktan çıkıp yeniden onların adamı olduğuma inanacaklardı. Bu düşüncemi Sefer Bey'in evine giderek anlattım. O yetkiye sahip olmadığını, beni ancak çevre karakollarının nezaretine alabileceğini söyledi ve takip eden örgütün birkaç elemanıyla birlikte K. Karakolu nezaretinde kaldık. Fakat yapılan sorgu sonucunda başarılı olamadık ve bende başlayan panik her an cezaevie girmek için fırsat kollamakla ve bu fırsatı yaratıp karakola teslim oluncaya kadar devam etti. Beni kullanan teşkilatlar, hayatım tehlikeye girdiği halde bana yardım elini uzatmadılar. Deşifre olmamın nedeninin de kendileri olduğu halde. Siyasi örgütlerin ne kadar hassas oldukları bilinir. Ben de kendimi kurtarmak için bu senaryoyu hazırladım. Eğer suçum varsa, bu beni tehlikeye atan teşkilatlarındır.

Üstünde bulunduğumuz davaya gelince:

18.1.1981 günü, amacı sadece cezaevine girip birkaç ay yatmak olan mektubu yazdım. Ama bu işi para için yapmadım. Yapamazdım, çünkü içinde yer aldığım teşkilattan istediğim kadar harcirah alıyordum. Bu yüzden para benim için hiçbir zaman sorun olmadı. MİT'den sorulabilir.

Huzurlarınıza yüz kızartıcı suç işleyip (hırsızlık, kavga, ahlaksızlık) gelemezdik çünkü bu suçlar beni devamlı rahatsız ederdi. Zira gerek hırsızlık, kavga veya ahlaksızlık, bunları yapmak için muhakkak suç işlemek zorunda

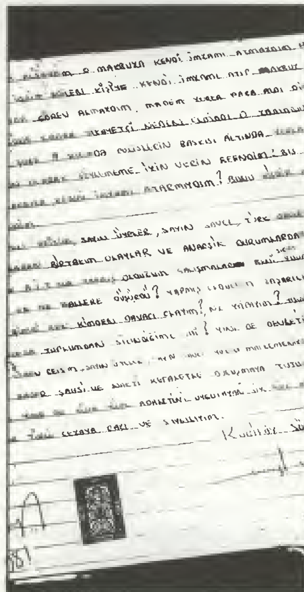
İGD İzmir Karabağlar sorumlusu ajandır

MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA,

kalacaktım. Ama amacım suç işlemek değil, sadece işler gibi görünüp, cezaevine girmekti. Eğer içimde suç işleme duygusu olsaydı, küçük yaşta anasız babasız daha doğrusu kimsesiz kaldığım zaman yapardım. Ama ben bunu yapmadım. Yuva açıp bir aile reisi olup, güvenlik kuvvetlerine yardımcı oldum. Kendi kendimi milli gelenek ve kurallara bağlı kalarak yetiştirdim.

Sayın C. Savcı yardımcısı İhsan Bey'in iddianamesinde belirttiği gibi, benzer bir gasp olayından güvenlik kuvvetlerine yakalanmadım. Sadece semtimde olan bir olayı (istenirse açıklayabilirim) cezaevine girmek için üstlendim ve aleyhimde hiçbir delil ve şahit olmadan, K. Karakolu'na gidip bizzat teslim oldum. Polis tutanaklarını inceleyebilir ve K. Karakolu başkomiseri Ali Bozkurt Bey'i şahitliğe çağırabilirsiniz. Fakat tüm bu olaylar cereyan ederken Ali Özakbaş Bey'e mektubu yazmış bulunuyordum. Ayrıca bunun ağır bir suç olduğunu da bildiğimden, karakolda kimse birşey sormadığı halde, Ali Özakbaş Bey'e de yazmış olduğum mektup meselesini de anlattım. Niyetim para almak olsaydı, hem öyle acemice işler yapmaz, hem kendi komşumu seçmez ve kimse birşey demediği halde etki ve baskı altında kalmadan karakola gidip teslim olmazdım. Niyetim sadece cezaevine girmek bu sayede peşimdeki örgütü kandırıp onların gözünde bir muhbir olmaktan çıkarak hakikaten onların adamı olduğuma örgütü inandırmaktı, tüm amacım.

Yine C. Savcı yardımcısı İhsan Bey'in iddia ettiği gibi İGD sempatizanı olduğum doğrudur ama ne şartlar altında sempatizan olduğumu tabi ki bilmesine nesnel olarak imkan yok. İGD sempatizanlığı yaptım ama bu işi MİT ve AİT'nin bilgisi dahilinde onların isteği üzerine yaptım. Kimseden zorla para toplamadım. Zaten zorla para almam da imkansızdı. Çünkü böyle bir durumda hem AİT' nin hem MİT'in anında haberi olur ve beni hemen kendileri cezalandırırlardı. Fakat davacı Ali Özakbaş Bey'den 500 TL aldım. İnkar etmiyorum. Zaten 500 liradan MİT'in de haberi var. Fakat bunu ne şekilde aldım, izah edeyim: O tarihlerde dükkanında çalışan Orhan adlı işçiyi işten çıkarmıştı. İşçi de hakkını arıyordu. Çalışma müdürlüğüne ve sigortaya başvurmuştu. Ve mahalleden arkadaşımdı. Bunu Ali Özakbaş Bey de biliyordu. Olay tarihinde Ali Bey, yaptığımız bir telefon görüşmesi sonunda işyerine çağırarak şu teklifi yaptı: "Sen Orhan'ın arkadaşısın. Ona söyle şikâyetlerini geri alsın. Ben de kendisiyle anlaşayım, bir miktar parasını da vereyim. Yeter ki şuraya buraya ifade vermeye gitmeyeyim. Hem bu sayede ben de derneğinize yardımda bulunayım" dedi. Bana 500 TL verdi. Biriki gün sonra (Durumu MİT'e bildirdikten sonra) 500TL makbuza imzamı atarak ve benden sadece bana karşı iyi olup bu işi yapmamı istediği için bazı sol içerikli kitapları da isteği üzerine getirdim ve kendisine verdim. Yanında da ortağı M.Ali Kartav olduğu halde bütün bu olanları davacıya yemin ettirerek sorabilirsiniz. Hatta olayda adı geçen tüm kişileri şahitliğe çağırabilirsiniz. O zaman düşüncelerimin masumiyeti anlaşılacaktır. Şunu da ek olarak bildireyim, İGD adına bağış topladım ama bu işi hep MİT ve AİT bilgisi dahilinde yaptım. Eğer bir suçum varsa bu suç benim değil bana bu görevi verenlerindir. Davacı Ali Özakbaş Bey'den belirtildiği gibi zorla para alsaydım, o makbuza kendi imzamı atmazdım. herhalde. Zorla para aldığım iddia edilen kişiye kendi imzamı atıp makbuz verecek olsaydım MİT'de görev almazdım. Madem zorla para aldı diyor da olay tarihinden bu güne kadar şikâyetçi neden olmadı. O zaman da sıkıyönetim vardı. Ancak 2. Şube 9. kısımda polislerin baskısı altında zorla para aldılar dedi. Bir de şunu son olarak söylememe izin verin, efendim: Bu parayı zorla almış olsaydım makbuza kendi imzamı atar mıydım? Bunu hiçbir akıl ve mantık kabul etmez, efendim.

Sayın reisim, sayın üyeler, sayın savcı, Türk devletini, Türk vatanını çepeçevre saran birtakım olaylar ve anarşik durumlardan kurtarmak amacı ile MİT ve AİT'da yapmış olduğum çalışmalar beni sıcak yuvamdan, eşimden, çocuğumdan ayırdı ve ne hallere düşürdü? Yapmış olduğum başarılı çalışmaların mükafatı bu mu? Şimdi ben kimden davacı olayım? Ne yapayım? Yuvamdan ayrıldığıma mı yanayım yoksa toplumdan silindiğime mi? Yine de devletimiz sağolsun.

Sayın reisim, sayın üyeler, sayın savcı yüksek mahkemenizde görülen davamın neticelenesiye kadar şahsi ve nakti kefaletle duruşmaya tutuksuz olarak devam etmek istiyorum. Yine de yüce Türk adaletini uygulayan siz mahkeme üyelerinin verecekleri her türlü cezaya razı ve saygılıyım.

Kubilay Sönmezbaş

MUHABİR GURUPLARI

Zorlukları aşacağız

Herşeyi olduğu gibi görmek zorundayız. Bir yerde, devrimin de garantisi burada yatıyor. Yenilgilerden ders almazsak, hatalarımızın, eksikliklerimizin sonuçlarını çıkarmazsak, yeni yenilgiler yine kapıya dayanır.

12 Eylül faşist darbesiyle devrim geçici olarak yenildi ve giderek de devrimci durum bitti. Finans-kapital yönetme zorluğunu, devletindeki çürümeyi geçici olarak giderdi. Ülke çapında ayaklanmaya doğru yükselen yerel çıkışları budadı, tüm direnişleri ve grevleri yasakladı ve kendine kalb masajı yaptı. Şimdi finans-kapitalin kalbi doktor Bernard'ın kontrolünde çalışıyor. Fakat sağlıklı çalışamıyor, çünkü ekonomik bunalım tüm şiddetiyle duruyor.

Finans-kapital karşi devrim yaptı, fakat sorunları çözemiyor. Emperyalistleşebileceğini, daha geri ülkelerden kazanacağı süper kârlarla Türkiye'de rahatlık yaratabileceğini, finans-kapitalin de pek aklı kesmiyor. Fakat yine de habire zorlanıyor. "İyi niyet" komiteleri kurarak Müslümanlık yarışına giriyor, bir Cizre, bir Tahran yapıyor. Yapmadığı şaklabanlık yok. FKÖ ile bile sahte dostluklar kuruyor! Ülke içinde ise yoğun bir kırım ve işkence uyguluyor. Başta işçi sınıfımızın ve kır-kent küçük burjuvazisinin üzerindeki yoğun ekonomik-siyasal baskılar devam ediyor.

İşçi sınıfımızın devrim bağlaşıklıklarını faşist cunta hızla hazırlıyor. Bugün faşist cuntaya işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın en geri kesimleri bile gönül rahatlığıyla iyi demiyor. Finans-kapitalin süngü gücü karşısında şimdilik sessizlik var. Faşist cunta iğne üzerindedir ve sorunları çözmesi olanaksızdır. Başta işçi sınıfımız ve binlerce örgütsüz devrimci komünist partiye bakıyor. Herşey partimizin omuzlarındadır. Bu sorunların altından kalkmak, çözümü göstermek komünistlerin ertelenmez görevidir. Faşist cuntaya karşı, akıllı bir biçimde güçlü konspirasyon temelinde ve devrimi göstererek, partiyi güçlendirerek, ajitasyon ve propagandayı yaygınlaştırmalıyız. İşçi sınıfımızın yorgunluğunu, devrimci durumun bittiğini göz önüne alarak, ateşi ağırdan ve bir daha sönmeyecek bir biçimde kıpkızıl yakmalıyız.

Dönemin getirdiği ağır koşullarda, Lenin'in de belirttiği gibi, entellektüellerdeki, küçük burjuva aydınlardaki kaçış ve romatizma ağrılarının temizlik olduğunu unutmamalıyız. Yığınlarla bağlarımızı güçlü tutmak, başta ileri işçilere yönelmek en önemli

görevimizdir. Partiyi dar kadro çalışmasına hapsetmemeye ve de yığınlar içinde eritmemeye çok dikkat etmeliyiz. Yığınlar arasında, en gerici yığın örgütlerinde bile çalışmak görevimizdir. Tüm çalışmalarımızda parti pusulamız, devamlı önümüzü aydınlatmalıdır.

TKP içindeki oportünizmi sergilemek, 5. Kongre'yi vurgulamak gereklidir. Yeniden filizlenmek isteyen sosyal-demokrasiyi yığınlar içinde ayrık otu gibi kökünden yakmak zorunludur.

Zafer komünizmin olacaktır. Oportünizmi TKP'den koparıp atacağız. Faşist cuntayı çatır çatır parçalayıp, proletarya hegemonyasında sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştireceğiz!

Manisa

Türk ordusu Kuzey Kıbrıs'da faşist darbeye hazırlanıyor

Devrimci duygu ve düşüncelerle *İşçinin Sesi*'ne selamlarımızı iletiriz.

Türkiye'de faşist cuntanın gelişiyle Kuzey Kıbrıs'taki faşistler de "ordu Kıbrıs'a" "komünistler iktidarı ele geçiriyor" diye çığlık atmaya başladılar. Türk ordusunun varlığını unutmuş oldukları için değil, varlığının yetmediğini düşündükleri, doğrudan hükümet etmesini istedikleri için "ordu Kıbrıs'a" diyorlar. Faşist darbe öneriyorlar.

Ayrıca şu sıralarda birçok emperyalist dümen dönüyor, çünkü uluslararası Magosa limanının hemen yanında büyük bir açık liman yapılmaktadır. Buna ilişkin pazarlıklar yürüyor. Limanın amacı Orta Doğu ile Avrupa arasında bir köprü oluşturmak, istenen her türlü kaçak malın kolayca nakledilmesini sağlamaktır.

Sanayi Holding'de gittikçe bir batma görülüyor. Sözde bunun batmasına neden olan fabrikalarda gelişen devrimci işçi hareketiymiş. Böyle diyerek devrimci işçi hareketini susturmak, grev hakkını kısıtlamak istiyorlar. Öte yandan Dev-İş de pasif tutumuyla işverenlerin ekmeğine yağ sürüyor.

Daha önceden de yazdığımız gibi, seçimler yaklaştıkça baskılar artmakta, işçiler emekçiler üzerinde çeşitli baskı yöntemleri uygulanmaktadır. Bununla bağlı olarak, şovenist duygular kışkırtmaya çalışıyorlar. Halka sürekli vatan, millet, Sakarya nutukları çekiyorlar.

Şubat ayı içinde Lefke bölgesinde maden işçilerinin büyük bir grevi oldu, bölge halkı da işçileri destekledi. Grev kırıldı, işçilerin en doğal hakları olan CMC evlerinden kira almaya başladılar. Ama savaşım durmadı. Bölge halkı sokaklara döküldü. Lefke Halk Kültür Derneği ile maden işçileri komitesi ortak miting düzenlediler. Mitingden sonra LHKD binasını polis ve askerler bastılar, bantlara, dokümanlara el koydular. Bu faşist baskıların arttığını gösteriyor.

İşgalci Türk ordusunun KTFD yönetimine el koyması hiç şaşırtıcı olmaz. Sermayenin gazetesi "birlik" her gün orduya çağrı yapıyor. Herşeyin çözümü devrimle bağlıdır. Yaşasın devrim!

Kuzey Kıbrıs

Cunta uygulamalarıyla kendi mezarını kazıyor

Faşist darbeden sonra işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde baskı, işkence ve terör yoğunlaştı. Bu konuda iki haber yazıyoruz. Biri İstanbul'dan, ötekisi Sivas'dan.

İstanbul'da son haftalarda, polis ve asker tüm kahveleri basıp, işi ve burada ikametgahı olmayanları toplayıp memleketine gönderiyor. Bir de 15-30 yaşları arasında olanları, işi ve kimliği olsa da kuşku duyulursa karakollara ya da şubeye götürüyorlar ve orada kimlik araştırması yapıyorlar. Memleketine gönderilenler, orada işsiz kaldıkları için şehre göç etmiş yurttaşlar. Cunta aklınca işsizleri memlekete geri göndererek işsizlik sorununu "çözdüğünü" sanıyorlar! Ama bu "çözüm", gelecek devrimci durumda kırsal kesimdeki halk hareketinin daha güçlü olmasını getirecektir.

Öteki haber, Sivas'ın köylerindeki baskıya ilişkin. Baskının yolu orduya "bağış"! Karakollar tüm köy muhtarlarına bildirmişler ki küçük köyler 10.000 TL, büyük köyler de belli bir miktar (daha büyük bir rakkam ama tam öğrenemedik) "bağış" yapacaklar! Sivas'da bizim çevrede 20-30 köy var. Tüm bunlardan para istenmiş. Para getirmeyen ya da istenenden az getiren muhtarlara kağıt imzalatıyorlarmış. Bir de her köy arasından 1000TL "bağış" alıyorlarmış. Bu yaptığıyla da cunta zorba niteliğini en kıyı köylerde bile sergi-

lemiş oluyor!

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Tanklarla geldiler, devrimle gidecekler!

İstanbul

HTİB devrimci güçler için bir kazanımdır

Biz Hamburg'daki devrimciler, 8.3.81 tarihinde yapılan kuruluş kongresi ile, Hamburg Türkiyeli İlericiler Birliği'ni kurduğumuzu duyururuz.

İşçinin Sesi doğrultusundaki siyasal görüşlerimizin temellendirdiği çalışmalarımız sonucu, bugün bir yığın örgütü kurma aşamasına vardık. Ülkemizde, faşist diktatörlük egemenken, birliğimizin oluşumu anti-faşist, devrimci saflar için bir kazanımdır.

Kongremize 100 kadar üye ve konuk katıldı. Önümüzdeki çalışma dönemine ışık tutan kararların alındığı kongrede, birçok örgüt ve özellikle bazı Kürt örgütleri, devrimci dayanışmanın güzel örneklerini verdiler.

Ülkemizde 1968'lerden bu yana, gittikçe olgunlaşan devrimci durum yaşanmaktaydı. Ekonomik ve toplumsal bunalım kendini her alanda gösteriyordu. Siyasal bunalım üst düzeylere varmıştı. Finans-kapitalin üniformalı kesimi, NATO'nun ve emperyalist güçlerin, onay ve desteği ile 12 Eylül faşist darbesini gerçekleştirdi. Bugün, işbirlikçi-tekelci burjuvazi yönetemezlik sorununu çözmüştür. Devrimci durumu geçici bir süre için bastırmıştır.

Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu açmaz, yeni devrimci durumların ortaya çıkışını kaçınılmaz yapıyor. Türkiye finans-kapitali bunalımını çözemeyecektir.

İşçi sınıfımızın ve emekçi halkın bunalımdan çıkış yolu ise ileri demokratik halk devrimidir. Ülkemizdeki faşist diktatörlük ancak devrimle yıkılıp yok edilebilir.

Faşizme karşı verilen savaşımı devrim savaşımından ayıramayız. Devrim savaşımı ise, işçilerin ve emekçilerin bilinçini bulandıran, liberal ve oportünist görüşler yenilgiye uğratıldığı ölçüde başarıya ulaşacaktır.

Dün, işçi sınıfımızın savaşımını, liberal burjuvazinin kabul sınırları içinde tutanlar, bugün faşist cuntaya Kemalizmi yakıştıramıyorlar. Cuntanın faşist niteliğini ört-bas ediyorlar. Oportünizm tarihi görevini yerine getiriyor ve çürüyor, dağılıyor. Yanı başında ise Leninci görüşler filizlenip gelişiyor. FİDEF'e bağlı Köln İşçi Dayanışma Derneği'nde, menşevik görüşlerin darbe yemesi, Hamburg'da birliğimizin oluşması bu gelişime iki örnektir.

Birliğimiz, faşist diktatörlüğe karşı savaşımı, devrim savaşımından ayırmıyor. Faşist cuntanın yüzünü, Alman kamuoyuna ve Almanya'daki işçilerimize sergilemek ve onları anti-faşist saflara çekebilmek görevlerimiz arasındadır.

Faşist diktatörlük, işçi sınıfı, emekçi halkımız ve devrimciler üzerinde baskı ve kanlı

terör uyguluyor. Kürdistan'daki talanını ve zulmünü her geçen gün biraz daha arttırıyor. Yurt dışındaki işçilerimizi de, psikolojik baskı ile denetimi altında tutmayı deniyor. *Tercüman* ve *Hürriyet* gazetelerinin başlattığı, "bizden olanlar, olmayanlar" kampanyası bu baskının bir parçasıdır.

Evet, biz onlardan değiliz. Biz, sendikalaşma hakkı elinden alınan işçi sınıfımızdan, zor hayat şartlarında beli hergün biraz daha bükülen emekçi halkımızdan, sömürünün baskının olmadığı bir Türkiye için savaşanlardan, sömürgeciliğe karşı savaşan Kürt halkından yanayız.

Bugün saflar daha da berrak bir şekilde ayrılmaktadır. Bu ortamda herkes yerini belirlemek zorundadır. Ya kanlı faşist devletten yana, ya da faşizme karşı savaşan devrimcilerden yana olunacaktır. Ortada durmak faşizmin ekmeğine yağ sürmektir.

Tanklarla gelen faşist cuntayı, devrimle tarihin çöplüğüne atacağız!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın HİTB!

Hamburg

İşkencelerin yaygınlaşması halkın kinini biriktiriyor

Dostlar, faşizm Türkiye'de 60'lık ihtiyarlara bile kan kusturuyor.

Yaşanan bir bölge İzmir'in Ödemiş ilçesidir.

İşkencelerin nedeni: Devrimci olmak, silahlarını cuntaya teslim etmemek, sokağa çıkma yasağına uymamak, cuntaya karşı olduğunu kendiliğinden dile getirmek.

İşkenceyi yapanlar: Jandarma birlik komutanı yüzbaşı, karakol komutanı başçavuş Yılmaz ve yüzbaşıların 35-40 yaşlarındaki şoförü, asker görünümlü MİT elemanı, "Abdi", "Ahmet" vs. adlarla çağrılan adam. Ayrıca özel bir tim.

İşkencede ölenler: 1. Abdullah isimli silah satıcılığı yaptığı ileri sürülen kişi, 2. Beydağ kasabası karakolunda işkencede ölen, tatlıcılıkla uğraşan bir esnaf.

İşkence yerleri: 1. Ödemiş jandarma karakolu, 2. Ödemiş Polis Karakolu, 3. İzmir ikinci şube.

Gözaltında bulundurma yerleri: 1. Karakollar, 2. Sinema salonu, 3. Spor salonu

İşkence şekilleri: 1. Falaka, 2. Tırnak sökme, 3. Elektrik verme, 4. Cop sokma, 5. Kadın ve kızların ırzına geçme tehditleri.

İşkence görenler: Çoğunluğu CHP tabanındaki anti-

faşist unsurlar. 2. Demokrat nitelikli kooperatif yöneticileri. 3. Eski Köy-Koop İzmir birliğinde yönetim kurulu üyesi Hasan Kutlu'nun ve yeni yönetim kurulu üyelerinden ikisinin nerede olduklarını aileleri dahi bilmiyor. Yaşadıkları şüpheli. 4. 70-80'lik köylü vatandaşlar silah bulundurdukları için işkence görmekte. Birinin adı Yusuf Batı (akciğerinin birisi yok).

Silah satıcılarının ele verdiklerinin hepsi işkence görmemekte, bir kısmı (zenginler) karakoldan salıverilmekte.

Örneğin: Niyazi Karaoğlu ve Mazlum Eşmen tek tokat bile yememişlerdir.

Yüzlerce insanın işkence görmesi üzerine işkence görenlerin yakınları ve anti-faşist halk karakolun çevresinde beklemekteler. Bu tepki üzerine, İzmir'den işkencelerin kesilmesi ve siyasilerin (yani devrimcilerin) dışında kimseye işkence yapılmaması şeklinde talimat gelmiş!

Bu faşist diktatörlüğü halk devrimiyle yıkacağız!

İzmir

MUHABİR GURUPLARI

Cezaevlerinde anti-faşist dayanışmalar yükseliyor

Faşist cuntanın lanetlenmesi için, Ulaş Bardakçı'nın katledilmesinin yıldönümünde cezaevlerinden devrimci sloganlar yükseldi.

19 Şubat 1981 günü... Askeri Cezaevi'nde bine yakın devrimci "Kahrolsun faşist cunta", "Ulaşlar ölmez" "Özgürlük savaşında silahlar susmaz" diye haykırdı. 20 Şubat günü beş devrimci sloganlar attıkları gerekçesiyle cezaevi idaresine çağrıldılar. "Beş arkadaşınızla yalnızca konuşacağız, sonra onları tekrar getireceğiz" dendiği halde arkadaşlarımız gelmedi. Bunun üzerine cezaevindeki devrimciler ortak karar alarak arkadaşlarımızın bırakılması için direnişe geçtik. Bir yandan devrimci marşlar söylendi, sloganlar haykırıldı, öte yandan kapılara barikatlar kurularak "gardiyanların" girmesi engellendi.

İdare savcıya haberi ulaştırmış olacak ki savcı gelerek şunları konuştu:

"Arkadaşlar bu kanunsuz direnişinizi durdurun, yoksa bütün gücümüzle saldıracağız, direnişinizi siz durdurmazsanız biz kırmasını biliriz. Cezası az olanlar veya tahliye olabilecek arkadaşlar hiç olmazsa siz direnişi durdurun, elebaşlarınıza karşı gelin onlar size acımıyor siz de onlara acımayın."

Bu konuşmadan sonra devrimciler "Elebaşı yok, hepimiz bir lideriz" diye tempo tutturduk. Aslında bizi içimizden parçalamayı düşündüler, başarı sağlayamadılar. Bunun üzerine bacıların bulunduğu koğuşa saldırıp barikatı aşarak iki kız arkadaşı aldılar. Direniş daha kızışmıştı, megafondan bir ses duyuldu.

"Ben sıkıyönetim komutanınızım. Bana kulak verin. Bütün cezaevinin etrafını sardık. Kendinizi zora koşmayın, teslim olun. Kanuna güvenin, direnişinize son verin."

Bir arkadaş pencereye çıkıp yanıtladı: "Bizi direniş yapmaya siz zorluyorsunuz. Arkadaşlarımızı bırakın direnişimiz son bulacaktır".

Sıkıyönetim komutanı, "size yarım saat zaman. Teslim olmazsanız siz pişman olacaksınız"

Bunun üzerine pencereden şu konuşma yapıldı:

"Arkadaşlar, devrimin büyüyen gücü karşısında burjuvazinin her zaman teröre, işkenceye, baskıya başvuracağını işaret eden Lenin'di. Böylece burjuvazi, tarihin çöp tenekesine attığı bütün öteki sınıflar gibi davranacaktır. Devrimciler her ne olursa olsun geleceğin kendilerine ait olduğunu bilmelidir. Biz Marksizm-Leninizm'den bir milim bile şaşmadan ilerlersek burjuvazi herşeyine rağmen bozguna uğrayacaktır. Kahrolsun faşist cunta! Yaşasın devrim!"

Slogan ve marşlar tekrar yükselmeye başladı. Cezaevinin üzerinde helikopterler dolanmaya başladı. Siyasi polisler ellerinde gaz bombaları ve makinalı tüfeklerle cezaevi bahçesini doldurdular. Ama sloganlar durmuyor, marşlar devam ediyordu. İki kız arkadaşın bırakıldığı haberi geldi. Sıkıyönetim komutanı kapıya gelip "direnişi durdurun arkadaşlarınız birkaç gün içinde sapasağlam bırakılacaktır" dedi.

Bundan sonra devrimciler barikatları kaldıracaklarını, ancak arkadaşlar serbest bırakılana kadar açlık grevine gideceklerini söylediler. Kabul edildi.

Barikatlar kaldırıldı, açlık grevi başladı. Hiçbirşey yemiyorduk, içmiyorduk. Gelen yemekleri geri gönderiyorduk. Ziyarete çıkmamayı, avukat görüşüne gitmemeyi mahkemede ifade vermemeyi kararlaştırdık. Ama 22 Şubat günü arkadaşlarımızı serbest bıraktılar, böylece başarıya ulaşmıştık.

Faşizme karşı anti-faşist birliğin ne kadar başarılı olduğu bu eylemle kanıtlandı. Bu eylem, savaşmaya niyetli, devrim isteyen, bunun için gerçekten savaşan çeşitli görüşten devrimcilerin ortak katkısıyla kazanıldı. Menşevikler ise seyirci kaldılar, katılmadılar.

... Askeri Cezaevi

Devrimi gerçekleştireceğiz

Değerli yoldaşlar,

Türkiye'de faşist diktatörlüğün ağır koşullarını yaşıyoruz. Burjuvazi azgınca saldırıyor. Her durumda, her alanda ırkçı-şoven propagandayı olabildiğince hızlandırdı. İlkokulundan üniversitesine, devlet dairesinden fabrikasına her yerde Kemalizmin yoğun propagandasını yaparak toplumu şartlandırmak istiyor. Son günlerde askeri tatbikatlar da bunun göstergelerindendir.

Faşist diktatörlüğün bu taktikleri küçük burjuvaları ve küçük burjuva devrimcilerini etkiliyor. Diktatörlüğün işkencehanelerine düşenler bülbül kesiliyorlar. Ama yiğitçe direnen, ağızlarını mık gibi tutanlar da var. Onlara saygı sonsuzdur. Özünde bu tutarsız tavırların nedenleri ideolojik bilinç düzeyinin düşüklüğü ve buna bağlı olarak

devrim inançsızlığın doğmasıdır.

Menşeviklere gelince, onlara söylenecek sözümüz yok, çünkü onlar faşist diktatörlükle düpedüz kucaklaşıyorlar, Kemalizmin kuyruğundan gidiyorlar. Faşist diktatörlük toplama harekatını hızlandırdı, ama menşevikler ellenmiyor, ellense bile onlar içersindeki savaşkan insanlar seçiliyor. Diğerleri burjuvazinin işine yarayıp bırakılıyorlar. Şöyle bir örnek vereyim: Menşevikleri alıyorlar, *İşçinin Sesi*'nden yana komünistlerin ve kendi aralarından savaşkan öğelerin kimler ve nerelerde olduklarını soruyorlar. Tabii ki menşevikler de böyle işler yapmaya, ihbar etmeye çoktan hevesliler, ihbar ediyorlar ve ertesi gün de kollarını sallaya sallaya geziyorlar.

Bunun en yakın kanıtı geçtiğimiz günlerde oldu. Dört tane menşevik yakalandı, arkadan menşeviklerin tanıdığı birçok kişi tutuklandı. Burjuvazi televizyonda ve basında yaygara yaptı. Buna karşılık, dört menşevik iki gün sonra ortalıkta görüldü. Doğrusunu söylemek gerekirse, acıyoruz bu zavallı yaratıklara!

Menşevikler yaptıklarının hesabını vereceklerdir!

Yaşasın Leninci TKP!

İzmir

İdeolojimiz güçlü silahımızdır

Yoldaşlar,

Bizler Almanya'nın Nürnberg kentinde yaşayan *İşçinin Sesi* savunucularıyız. Kısa denilebilinecek bir süreden beri Nürnberg kentinde örgütlenme çalışmaları içersindeyiz. Çabuk ve sağlam adımlarla Leninci ideolojiyi kavramak gerektiği düşüncesiyle çok yoğun çaba harcıyoruz. *İşçinin Sesi*'nin doğru tahlilleri önümüzdeki sarp, engebeli yolu aydınlatıyor. Yakın zamanda Nürnberg'de *İşçinin Sesi* örgütsel olarak da güçlü olacaktır. İdeolojimiz en güçlü silahımızdır.

Burada en genç hareket biz olduğumuzdan bir yığın güçlüklerle karşılaşıyoruz. Bunun karşıtı olarak da hergün yeni deneylerle daha olgunlaşıyoruz. Güçlükleri ezip geçeceğiz çünkü, elimizde gazetemiz var.

Fabrikalar Lenincilerin kalesi olacaktır.

Faşizmi kahredeceğiz!

Tanklarla gelen, devrimle gidecektir!

Yaşasın devrimci silahımız *İşçinin Sesi*!

Nürnberg